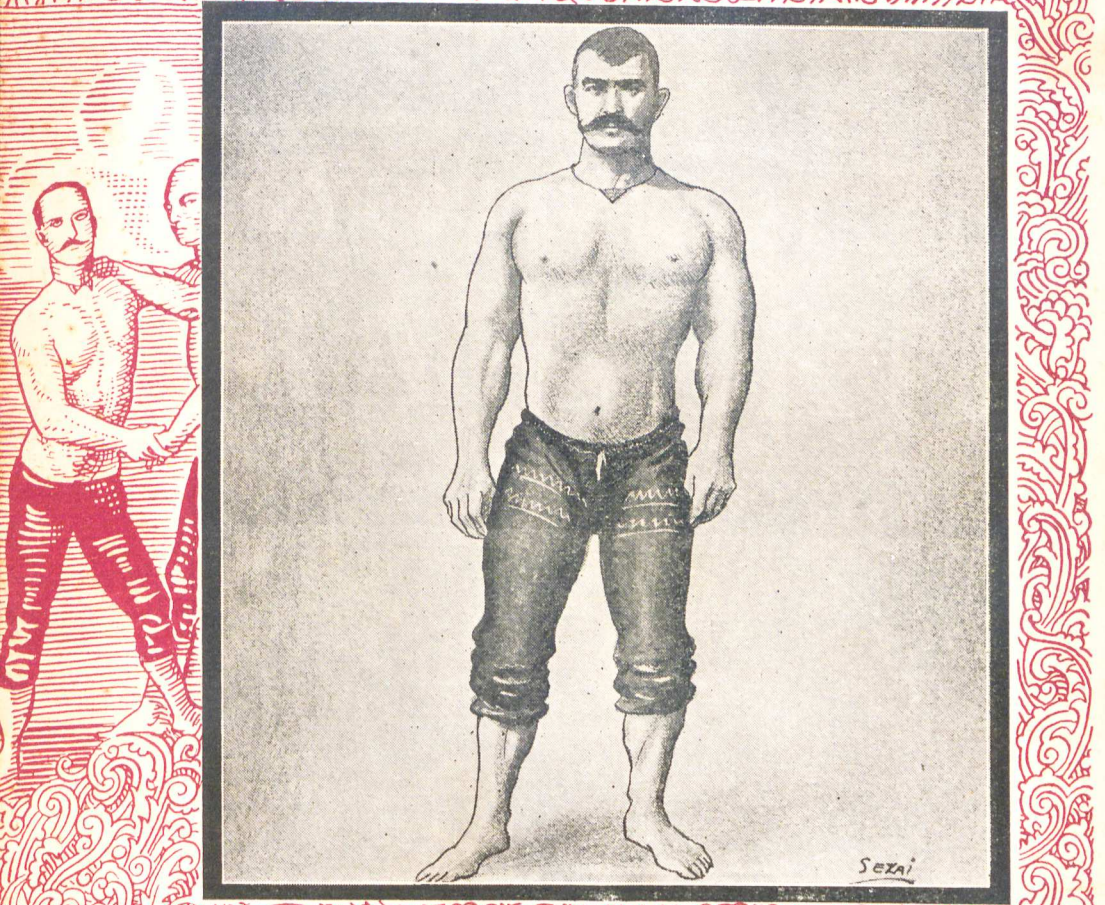

EN MESHUR TÜRK PEHLIVANLARI

AKKOYUNLU KAZIKÇI

KARA BEKİR

YAZAN: M. SAMİ KARAYEL

AHMET HALİT KİTABEVİ

No. 3

12-12
EN MEŞHUR TÜRK PEHLİVANLARI: 4

M. Sami Karayel

KAZIKÇI KARA BEKİR

İSTANBUL
MUALLİM AHMET HALİT KİTABEVİ
1942

İSTANBUL

Kenan Basımevi ve Kılış Fabrikası

1 9 4 2

AKKOYUNLU KAZIKÇI KARA BEKİR

Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekir, yüz sene zarfında gelmiş geçmiş Türk pehlivanlarının en namdarlarından biridir. Akkoyunlu aslan Sivaslıdır. Ven Akkoyunlulardan Sıvasa muhaceret etmiş olan bir aileye mensup olduğu anlaşılıyor. Akkoyunlu ailesinin Timurlenk zamanında ve Yıldırım Bayazıt devrinde Sıvasta tavattun ettikleri istidlâl olunur.

Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekir, İkinci Sultan Mahmut devrinde dünyaya gelmiştir ve Sultan Mecit devrinin baş pehlivanlarındanıdır.

Sultan Aziz devrinin ilk başlangıçlarında yine baş pehlivan olarak yaşamıştır. Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekirin Deli Ormanlı olduğunu ve orada bulunan Akkoyun köyünden olduğunu iddia edenler vardır.

Fakat, benim uzun uzadıya yaptığım tetkikat Akkoyunlunun Deli Ormanlı olmayıp Sivaslı olduğunu meydana çıkarmıştır.

Sıvas, pehlivan yatağıdır. Evvelden Sıvasta büyük pehlivanlar yetiştirdi. Bugün dahi Sıvas pehlivan yuvasıdır. Meşhur Keçeli Sivaslıdır. Sicim Oğlu Sivaslıdır.

Anadolu pehlivanları yağ güreşi yapmayı bilmediklerinden dolayı bu pehlivanların saray muhitinde ve etrafta o kadar namları söylenmemiş bulunuyor...

Fakat, Anadolu pehlivanları, kendi muhitlerinde namlarla, destanlarla yaşarlar ve Anadolulular eski ve yeni pehlivanlarını bilirler.

Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekirin, asıl memleket ismi Bekiridir. Kara yağız olduğu için ona Kara Bekir derlerdi. Kazıkçı lâkabını Deli Ormanda ve Rumelide bulunduğu sıralarda kazanmıştır.

Kazık, yağ güreşinde meşhur ve tesbit edici bir oyundu. Kara Bekir, yağ güreşinde kazık oyunu çok kullandığı için lâkabına bir de Kazıkçı ilâve edilerek ismi Kazıkçı Kara Bekir olmuştur.

Kazıkçı Kara Bekir, iki mtereye yakın boya malik imiş... Anlattıklarına nazaran Kazıkçı, Aliçodan da, Koca Yusuftan da boylu imiş... İri kemikli, fevkalâde müşekkel adaleli, elli ayaklı, hiç yağı olmayan örs gibi bir vücade malikmiş...

Kazıkçıyı görüp te elyevm sağ olan bir kişi var. O da Suyolcu Mehmet pehlivandır. O, Kazıkçıyı şöyle anlatıyor:

«Kazıkçı İstanbula gelecek dediler. Yelken kayığıle gele-

cekmiş. Zaten o vakitler hep yelken kayıklarile sefer yapıldı.

Kazıkçının İstanbula geleceğini duyan meraklılar Yemiş iskelesini doldurmuştu. O vakit kayıklar Yemiş iskelesine yanaşırlardı, ve oralara demirlerlerdi. Rıhtım filân yoktu. Birçok kalabalık Kazıkçıyı karşılamaya gelmişti. Ben de Fatih medresesinde bulunan bazı pehlivan arkadaşlarla ve Kazıkçının yakın hemşerilerile Yemiş iskelesine gittim.

Doğrusu bu adamı merak ediyordum. Onun Arnavut Oğlile, Kavas Oğlu Koca İbrahimle, Sülo ile güreşlerini işitmiştim. Nihayet Kazıkçı kayıktan çıktı. Kırk, kırk beş yaşlarında vardı. Hicaza gidiyordu. Hac yapacaktı. İhtiyarlık çağına doğru ayak basmasına rağmen fevkalâde diri ve tûvana idi.

Suyolcu diyor ki, Kazıkçıyı bir gece medresede yağladım... Vallah sırtında ense kökünden tâ kuyruk sokumuna kadar iki torik balığı iriliğinde kabarmış adale parçaları vardı. Fevkalâde çetin ve kavi bir pehlivandı.

Kazıkçı Kara Bekir, küçüklüğündenberi pehlivanlıkla uğraşırđı. Büyüdükten sonra baş pehlivan oldu. Sivas vilâyeti dahilinde nekadar pehlivan varsa yendi.

Sonra Amasya, Tokat, Çorum vilâyetlerinde bulunan pehlivanlarla iddialı güreşler yaptı. Yozgatlı meşhur Kara Manda ile, Tosyalı Kel Abdullah ile, Amasyalı Yürük Oğlu ile, Tokatlı Deli Oğlan ile müthiş güreşleri vardır.

Yozgat, Amasya, Tokat, Çorum gibi yerler, pehlivan yatağıdır... Malatyaya ve şarka doğru geçerseniz pehlivan bulamazsınız... Fakat Harput ve civarı pehlivan yatağıdır.

Kazıkçının Anadoludaki güreşleri hep karakucaktır... Yani, kuru, yağsız Türk güreşidir. Türkler yağ güreşi nedir bilmezler...

Yağ güreşi, Roma ve Yunanı kadim güreşidir. Rumeliyi ve İstanbulu fetheden ecdadımız yağ güreşini Bizanslılardan almışlardır. Ona incelik vermişlerdir.

Bizans imparatorluğu zamanında Hipodrumda (Sultan Ahmet meydanı) Rum pehlivanları kispet giyip yağlanarak güreşirlerdi. Bu da gösteriyor ki yağ güreşi, Türk güreşi değildir. Eğer yağ güreşi Türk güreşi olmuş bulunsaydı, bunun izlerine Orta Asyada, Kafkasyada ve Anadoluda rastlamış bulunurduk. Üsküardan öteye Anadoluda tâ Büyük Asya doğusuna kadar Türkler, yağ güreşi nedir bilmezler.

Rumeli Türkleri hep yağla güreşirler. Bu da Bizans varesetidir. Bazı cahiller, hattâ, ihtiyar pehlivanlar, orada burada yağ güreşinin Türk güreşi olduğunu söylerler.

Halbuki, Arap aşiretleri, Arap kabileleri ve Arabistanın

toplu olan kümelerinde yağ güreşi diye bir şey ne görülmüş, ve ne de işitilmiştir.

Arap ne kispet biliyor ve ne de yağlanıp güreşmesini?.. Eğer, Arap milleti yağ güreşini bilmiş olsaydı ve bu güreş onun malı olsaydı herhalde bugün dahi izlerine rast gelmemiz muhakkaktı.

Hattâ, işin tuhafı Sultan Aziz devrine kadar Türkiyede Rum pehlivanları vardı ve Sultan Aziz devrinde bir iki Rum baş pehlivanı dahi mevcuttu. Sonradan bu Rumlar büsbütün ortadan kayboldular...

Anlaşıyor ki Türkler, yağ güreşine şekil vermişler... Duasını yapmışlar, pirini tayin etmişlerdir.

Güreşçiliğin pîri Hazreti Hamzadır. Yunanı kadîmde de, Romada da güreşçilerin pîrleri vardı. Attilâ ve Hergül gibi...

Hattâ, pehlivanlar mabutlara adak adarlar ve galip gelmeleri için dua ederlerdi. Rumeliyi zapteden Türkler de yağ güreşine şekil vermiş bulundular... Bunu başka türlü tahlil mânâsız olur.

İşte, bu sebeplerden dolaydır ki, Kazıkçı Kara Bekir, yağ güreşi nedir bilmezdi. Hattâ, ismini bile işitmiş değildi. Onun hasımlarile yaptığı güreş hep karakucaktı.

Amasyalılar, Tokatlılar, Çorumlular, Kastamonulular, Kara Bekiri mağlûp etmek için pehlivanlarını ileri sürmüşlerdi.

Sıvasta, Çorumda, Amasyada, Tokatta müthiş baş pehlivanlık güreşleri oldu. Her vilâyet baş pehlivanını bir iki bin atlı ile konaktan konağa yol alarak güreş yerine geliyordu. Amasyada, Tokatta, ilâh... yapılan güreşlerde bazan on, on beş bin atlının toplandığı görülüyordu.

Güreş hangi vilâyet merkezinde olacaksa orada kazanlar ve çadırlar kuruluyor... Anadolu ağaları maiyetleriyle yerleşip haftalarca güreş müsaraaları, at koşuları, cirit oyunları, yaya koşuları müsabakaları yaparak vilâyetler babayiğiylerini seçiyorlardı.

Bütün bu vilâyetler içinde Kazıkçı Kara Bekiri yenen olmadı. O, senelerce devam eden bu müsaraalarda hep baş pehlivanlığı aldı ve en namdar Anadolu pehlivanlarını birer birer mağlûp etti.

Kara Bekir Sıvaslıların baş tacı idi. Nereye giderse, at başı o, önde giderdi. Yalnız Sıvas değil, bütün Anadolu Kara Bekire bir Köroğlu gibi tapardı. O, Anadolunun o vakit canlı destanı idi.

*

**

Kazıkçı Kara Bekirin, Osmanlı imparatorluğu dahilinde tam mânâsile şöret alması, bin iki yüz yetmiş hicrî senesinin

de Osmanlı imparatorluğunun Moskoflarla, Sivastopol ve Tuna boylarında yaptığı muharebelerden sonra başlar.

Kazıkçı Kara Bekir, bin iki yüz yetmiş Moskof muharebesine (eski Türkler, Ruslara ne olursa olsun Moskof derler) topçu neferi olarak iştirak etmiştir.

Kazıkçı Kara Bekir, iri yarı, kuvvetli bir babayiğit olduğundan onu topçu ayırmışlardı. Malûm ya o vakitler topçuluk, için iri yarı adamları seçmek mecburiyetinde kalıyorlardı. Hoş şimdi de topçuluk ince ve çok nazik ve makinalaşmış olduğu halde yine iri yarıları içine almak mecburiyetindedir.

Kazıkçı Kara Bekiri, kur'a efradile Sivastapola sevkettiler ve topçu olarak Ruslara karşı muharebelere girdi. Kazıkçı, iyi bir pehlivan olmakla beraber, aynı zamanda her Anadolu Türkü gibi cesur ve muti bir adamdı. Bu sebeple âmirlerine az zamanda kendini sevdirdi.

Kazıkçı Kara Bekir, çok sürmeden pehlivan olduğunu bulunduğu topçu kıt'asında herkese tanıttı. Zabitleri, kumandanları onu el üstünde tutuyorlardı.

Askerlerin boş ve istirahat zamanlarında yapılan eğlencelerde güreş müsabakaları da yapılırdı. Bölüklerin, taburların, hattâ fırkaların en namdar pehlivanları ortaya çıkararak güreşirlerdi.

İşte Kazıkçının nam ve şöhret alması bu güreşlerden sonra daha yaygın oldu. Çünkü Kazıkçı, önüne gelen en namdar pehlivanları mağlûp etti.

Osmanlı imparatorluğunun kıyısından bucağına gelen ve Sivastapolda bulunan baş pehlivanlar hep Kazıkçının karşısına dikildi. Fakat her biri birer birer mağlûp olarak meydan dan çekildi.

Kazıkçı, Sivastapol askerî mıntakasında büyük bir şöhret ve nam kazandı. Ordu serdarı meşhur Serdarı ekrem Ömer Paşa, Kazıkçının muvaffakiyetlerini ve ordu içinde kazandığı galibiyetleri yakinen bildi ve bu arslan Anadolu çocuğunu yanına emirber aldı.

Kazıkçı, Sivastapol muharebeleri bittiği zaman çavuş olmuştı. Muharebelerdeki yararlığı pehlivanlığı kadar yüksekti. Hattâ, üç yerinden yaralanmıştı.

Moskof muharebeleri bitti. Tuna ağzındaki muharebeler de dindi. Moskoflar mağlûp oldular. Ordu terhis olundu. Fakat nizam kurasında bulunan ve müddetlerini doldurmamış bulunan askerler orduda kaldı. İşte Kazıkçı Kara Bekir de bu nizam askerleri meyanında idi. O da, çavuş olarak orduda kaldı.

Muharebeden sonra Kazıkçıyı, Varna kalesinde, kale topçusu çavuşu olarak görüyoruz. Bu bahadır Türk çocuğu, Ka-

radeniz sahillerinde büyük bir Türk şehri olan Varnada top-
çudur. Çok geçmeden Tunanın kilidi mesabesinde olan Rusçuk
kalesine naklolunmuştur.

Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekir, Rusçuk kalesine geldik-
ten sonra Deli Ormana dahil olmuş demektir. Deli Orman Ru-
meli Türklerinin pehlivan yatağıdır. An'ası ve ecdaden Türk
oğlu Türk olan Deli Ormanlılar, pehlivan oğlu pehlivandırılar.

Kazıkçı Kara Bekir, muharebeden sonra Serdarı ekrem
Ömer Paşanın yanından ayrılmıştır. Rusçuk ve havalisi ku-
mandanı Hüseyin Paşadır. Bu Hüseyin Paşa, pehlivanlığa çok
meraklıdır. Vaktile kendisi de pehlivanlık etmiş bir zattır.

Tunanın bekçisi olan Hüseyin Paşa, aynı zamanda kalın
yapılı, cesur bir askerdir. Rusçukta yapılan güreşlerde Kazık-
çı, daima galip gelmektedir. Fakat bu havalide yağ güreşi yap-
tıklarından Kazıkçı, bu güreşe bigânedir.

Kazıkçı, yalnız asker beyninde yapılan yağsız karakucak
güreşlerde birincidir. Kazıkçıyı haber alan Deli Ormanın peh-
livanları duru mu?

Hüseyin Paşa, Kazıkçıyı emirber olarak yanına almış ve
beslemektedir. Pehlivanile iftihar etmektedir. Bir gün Deli Or-
manlı ağalardan bir kaç Hüseyin Paşaya müracaatla:

— Paşa hazretleri, sizin bir baş pehlivanınız varmış... Em-
rederseniz bizim kızanlarla güreştirelim...

Deyince, Paşa da:

— Peki, pekâlâ!

Diye cevap vererek kabul etmişti. Paşa, yalnız ne suretle
güreş tutacaklarını sormamıştı. Çünkü Kazıkçı, yağ güreşi bil-
miyordu. Deli Orman pehlivanları ise yağlı güreşiyorlardı.

Paşa güreşi kabul ettikten sonra Kazıkçı Kara Bekiri ça-
ğırdı ve:

— Oğlum Bekir, Deli Orman pehlivanları senden güreş ist-
iyorlar... Rusçuk ağaları geldiler. Ben de kabul ettim. Haydi,
hazırlan bakalım...Dedi.

Bunun üzerine Kazıkçı, Paşaya mukabele etti:

— Paşam, ne suretle güreş tutacağız?.

— Ne suretlesı olur mu? Basbayağı!..

— Öyle ama paşam... Bunlar yağlanıyorlar... Sonra da
ayaklarına köseleden ve meşinden bir şeyler giyiyorlar, öyle
güreşiyorlar... Biz Anadolulular böyle güreş bilmiyoruz ki?.

Dedi.

Paşa, afalladı. Bekirin söyledikleri doğru idi. Ağalara, evet
demeden evvel bunu konuşması lâımdı. Paşa, Bekire hitaben:

— Hakkın var oğlum! Ben, onları çağırır, konuşurum...
Haydi sen git şimdi. Fakat hazırlan- Burada müthiş pehlivan-
lar vardır...

Hüseyin Paşa, ağaları çağırttı. Aralarında şöyle bir konuşma oldu:

— Ağalar, güreşinizi kabul ettim. Fakat ne suretle güreş yapacağız?..

— Basbayağı paşam! Güreşin başka sureti olur mu?

— Yoo... Olur ya!.. Bizim Anadolu çocukları başka türlü güreşirler...

— Onlar, keçi kılından yapılmış kispet giyerler ayağına...

Sonra, yağsız, kupkuru güreşirler...

— Bizim güreşimiz böyle değildir...

— Biliyorum, fakat ben dalginlığa geldim... Bekiri çağırdım ve güreş emrimi verdim. Lâkin o, ben kuru güreşirim, dedi.

— Bizim pehlivanlar, kuru güreş bilmezler... Küçük çocuklarımız, güreşe alıştırlarken birbirleriyle kuru tutuşurlar ve biz buna harman güreşi deriz. Bu, çocuk güreşidir. Büyüklerimiz yağ güreşirler...

— Pekâlâ, nasıl olacak bu iş böyle?

— Vallahi bilmeyiz paşam! Nasıl emrederseniz.... Dediler.

Bunun üzerine Paşa, Kara Bekiri çağırdı. Ağaların huzurunda şöyle bir konuşma oldu:

— Bekir, oğlum! Bak ağalar ne diyor?..

— Ne diyorlar Paşam!..

— Bizim pehlivanlar yağlı güreş tutarlar... Başka türlü güreş yapmazlar diyorlar...

— Paşam, ben şimdiye kadar yağlı güreş hiç yapmadım... Bilmiyorum...

— Peki, ne yapalım öyleyse?

— Paşam ne emrederse ben, öyle yaparım!..

— Benim emrimle olacak şey değil ki bu...

— Paşam, emrederseniz ben de yağlanırım...

— Yo.. olmaz... Bilmediğin güreşe seni sokup mağlûp ettirmek istemem.. Dedi.

Bunun üzerine Kara Bekir:

— Öyleyse onlarla kuru güreş yapalım Paşam!

— Bakalım kabul ederler mi? Biz yağ güreşini kabul etmeyince onlar da kuruyu kabul etmezler oğlum...

Dedi. Ve Paşa ağalara dönerek:

— Ağalar, ne dersiniz bu işe!..

— Bizim pehlivanlarımız katiiyen kuru güreşmezler.. Bekir, isterse yağlansın, tutsun..Dediler.

Bekirin kafası kızmıştı. Paşasına askerce bir selâm verecek:

— Paşam, müsaade et! Ben yağlanacağım, ve öyle tutuşacağım... Dedi.

Hüseyin Paşa, tereddüde düştü. Kara Bekirin çok baba-yiğit olduğunu bilirdi. Bekire hitaben:

— Olmaz oğlum! Onlar kuru tutmayorlar da sen, neden tutmuş bulunuyorsun?

— Paşam, korkmayınız... Onlar değil zeytinyağı, ziftlen-seler de beni yenemezler...

— Bilmediğin şey oğlum! Ben, bu güreşi bilirim... Kuvvet para etmez.. Muvazene güreşidir. Seni, bir tarafından kaptı-rlarlar...

— Emrediniz, yağlı tutayım Paşam!

Diye ısrar edince, Hüseyin Paşa da, evet, demeğe mecbur oldu. Ağalara dönerek:

— Pekâlâ!. Yağlı güreşsinler... Fakat, bir ay sonra... Dedi.

Hüseyin Paşa, zaman kazanmak istiyordu. Bu bir ay için-de Kara Bekire, yağ güreşi yaptırıp alıştıracaktı. Fakat ağa-lar:

— Paşa Hazretleri.. bir ay çok değil mi?

— Değil... Bekire bir kispet yaptırmak lâzım...

— Paşa Hazretleri, biz kispet buluruz ona!

— Olmaz... Tam kendi ölçüsüne göre olmalı...

Diye ısrar etti ve ağaları başından savdı. Bir ay sonra Rusçukta güreş olacaktı. Kazıkçının kiminle güreşeceği belli değildi.

O vaktin en ileri pehlivanlarından birkaç kişi vardı. Bun-lardan biri Araboğlu, diğeri de Kara Sülo idi. Kara Sülo yüz kırk okkalık bir babayiğitti. Araboğlu da yüz otuz okka geli-yordu. Rusçuklular, Araboğlunu Bekire çıkarmak istiyorlardı. Kara Sülo, orada yoktu.

Deli Ormanlıların daha birçok baş pehlivanları vardı. Bal-ta oğlu, Deli Hasan, Kunte Ali, Paçacı ilâh... Bu saydıklarımız, zamanın en namdar pehlivanlarındandı.

Deli Ormanlılar, Kara Bekiri mağlûp etmeden bırakırlar mıydı? Orası pehlivan yatağı idi. Hiç yağ güreşinde yüzde yüz Bekiri hatalarlardı. Çünkü bu güreş, kara kucak kuru güreşe benzemezdi.

Hüseyin Paşa, hemen Bekire bir kispet ısmarladı ve yağ güreşi bilenlerden pehlivanlar ayırarak Bekire, bu güreşin gir-disini çıktısını öğretmeğe başladı.

Bekir, her gün soyunuyor, yağlanıyor ve yağ güreşinin oyunlarına, inceliklerine el yatırıyor. Bekir, bir ayda yağ güreşinin girdisini çıktısını az da olsa öğrendi. Biraz kendini bu güreşe yatırdı.

**

Rusçukta büyük bir güreş kuruldu. Deli Ormanın meşhur

pehlivanları toplandılar... Güreş, yalnız Bekir için olacak değildi. Desteye, küçük ortaya, büyük ortaya, baş altına, başa, müteaddit pehlivanlar güreşerek boy ölçüşeceklerdi. Rusçuk ağaları bir araya gelerek büyük bir güreş tertip etmişlerdi.

Baş şü pehlivanlar güreşecekti:

- 1 — Kara Bekir,
- 2 — Araboğlu,
- 3 — Balta oğlu,
- 4 — Paçacı.

Baş güreşe yüz altın hediye konmuştu. Bir de üç yaşında tay vardı. Araboğlu da, Baltacı ve Paçacı da Deli Ormanın en meşhur pehlivanları idi. Araboğlu, bunlardan yarım gömlek yukarı pehlivandı.

Hüseyin Paşa, güreşten bir gün evvel ağaları çağırıp şunları konuştu:

— Ağalar, yarın güreşimiz var... Ruscuğa civardan çok halk toplandı. Gürültüye meydan vermemek lâzımdır. Ona göre taraftarlarınıza tenbihatta bulununuz...

Paşa, asayiş meselesine ehemmiyet veriyordu. Çünkü o vakitler pehlivan güreşlerinde taraftarlar kavga yaparlardı. Bu kavgalardan dolayı, birçok defalar da iki taraftan adamlar ölürdü.

Ağalar, paşaya:

— Paşa Hazretleri... Emin olabilirsiniz... Lâzım gelen tertibatı emirleriniz mucibince alırız..Dediler.

Bunun üzerine Paşa, şunları söyledi:

- Bekir kiminle güreşecek?
- Paşam, başa şimdilik dört pehlivan var...
- Kim onlar?.
- Araboğlu, Paçacı, Balta oğlu...
- Başka?..
- Şimdilik bunlar var... Belki yarına kadar gelenler olur.
- Eşler ne suretle tutulacak?..
- Nasıl emrederseniz Paşam?..
- Biliyorsunuz ki, pehlivanların çıvgarı vardır. (1).
- Olamaz Paşam, önüne geçeriz...
- Bilmem orasını, eğer Bekiri yenmek için aralarında çıvgar yapmışlarsa derhal pehlivanımı ortadan çekerim...
- Nasıl emrederseniz öyle olur Paşam!.
- Hem neden dört pehlivan başa çıkarıyorsunuz?
- Umumî bir güreş yaptık Paşam! Tabii işitenler gelecek...

(1) Çıvgar demek; pehlivanlar gizlice birbirleriyle uyuşurlar ve bir pehlivani yenmek için birbirlerine pes ederler ve yenilirler.

— Bekirle bir güreş yapmış olsaydınız daha iyi değil miydi?

— Böyle daha cümbüşlü olmaz mı Paşam?

— Olur amma, Bekire anlaşip çıvgar çıkarırlarsa?..

— Kur'a atarız Paşam!..

— Bundan da bir şey çıkmaz... Üç pehlivan, Bekiri ortadan çıkarmak için gizli karar almışlarsa yine olacak olur... Dedi.

Hüseyin Paşanın düşündükleri doğru idi. Araboğlu, diğer pehlivanlarla anlaşabilirdi. Bu suretle kur'a da atılmış olsa yine bildiklerini oynarlardı. Paşa, şüphe içinde idi. Bir türlü ağalara inanamıyordu.

Ağalar, bir çok teminat verdikten sonra gittiler... Paşa, Bekiri çağırıp ve:

— Bekir, hazır mısın oğlum?..

— Evel Allah, sayenizde hazırım Paşam!..

— Başa kimler güreşecek biliyor musun?

— Bilmiyorum Paşam!..

— Araboğlu, Baltacı oğlu, Paçacı...

— Paşam! Ben, bunların hiçbirini tanımıyorum... Yalnız Araboğlunun ismini işittim...

— Şimdi bunları bırak... Buralarda bir takım âdetler vardır. Yabancıya karşı pehlivanlar gizlice birleşirler... Buna Rumelide çıvgar derler... Bu suretle, o yabancıyı yorarlar. Nihayet en güvendiklerinin eline verdirip yendirirler...

— Paşam! Siz merak etmeyiniz.. ne yaparlarsa yapsınlar... İsterlerse hepsi bir araya gelsin... Sıravari güreşecek değil miyiz Paşam... Kolaydır Paşam!.

— Bekir, o kadar kendine güvenme; hilebazlığa gelirsin?.

— Allah büyüktür Paşam! Hilebazlık gelmez bize...

— Öyle amma tedbir gerek...

— Paşam, buna tedbir olur mu? Bir adamı yenmek için her babayığit olan peşine hile ile beş on kişi katar mı?

— Bekir, safsın.. hem de pek sok saf!.

—

— Haydi Allah muinin olsun.. iyi uyu bu gece!

Dedi ve Bekiri savdı. Fakat Paşa daha hâlâ şüphede idi. Bu işin önüne geçilemezdi. Ne olacaksa olacaktı. Sabah oldu. Güreş kuruldu. Rusçuk meydan yeri davul zurnalarla dolmuştu. Otuz davul, otuz zurnacının havası çalıyordu.

Davul ve zurnaların cenk havaları Tunanın durgun suları üzerinde akisler yapıyor, koca Balkan dağlarında Türk yiğitlerinin meskenleri üzerinde dinleniyordu.

Hüseyin Paşa, erkânı harbiyesile güreş yerine geldi. Emirberi Bekir de beraber bulunuyordu. Paşaya mahsus kurulan çadıra oturdu.

Küçük güreşler devam edip duruyordu. Küçük güreşler de çok çetin oluyordu. Küçük güreşler öğleden sonraya kadar devam etti ve nihayet bitti. Sıra baş güreşe gelmişti. Cazgır meydana çıktı. Davul zurnaları susturdu. Ve şu suretle bağırmağa başladı:

— Baş pehlivanlar kazan dibine!..

Baş güreşecek pehlivanlar soyunmuş bekliyordu. Saydığımız baş pehlivanlardan gayri kimse gelmemişti. En evvelâ kazan dibine Araboğlu geldi. Koca gövdesile kazan dibini kaplamıştı. Sağ ve sol ellerile iri ve kıllı göğsünü ovalıyor ve arada sırada pos bıyıklarını bükerek etrafı seyrediyordu.

Diğer başa güreşecek pehlivanlar da sırasile kazan dibine geldiler. Kara Bekir de göründü. Bekirin tipi bunlara nazaran üsbütün başka idi.

Bekir, kara yağız, bariz adaleli ve yağsız, kemikli bir vücuda malikti. Balta oğlu ve Paçacı da Araboğlu gibi iri yarı adamlardı.

Cazgıra eş bağlamak düşüyordu. Fakat Paşa, pehlivanların Bekire karşı bağdaştıklarını sezdiği cihetle eş tutuşta başka türlü hareket etmeğe karar verdi.

Paşa, Karabekiri evvelâ Araboğlu ile eş tutturmak ve bu dev cüsse usta pehlivanla kozunu taze olarak ayırdettirmek ve final güreş kolaylıkla Bekiri bırakmak çaresini arıyordu.

Cazgır, aldığı gizli emirle tam bir çıvgar vücuda getirmek için Kara Bekiri Paçacıya ve Araboğlunu Balta oğluna eş vererek güreş yaptırmak istiyordu.

Araboğlu ile Balta oğlu bağdaştıklarından aralarında ciddî güreş yapıyorlarmış gibi görünecekler ve kendilerini yormıyacaklar, nihayette yarım saatlık ve bir saatlık güreşten sonra, Balta oğlu, Araboğluna pes edecekti.

Paçacı, usta ve çetin bir pehlivan olduğundan Kara Bekire dayanacaktı ve müdafaa güreşile saatlarca Kara Bekiri yoracaktı. Eğer yenebilirse hasmını yenecek.. yenemezse saatlarca yorduktan sonra ya berabere kalacak ve yahut yenilirse Kara Bekiri de zebun düşürecekti.

Bu suretle Kara Bekir, yorgun ve bitap bir halde Araboğlunun karşısına gelecekti ve yine bu suretle yorgun olmayan Araboğlu, yorgun düşen hasmını kolaylıkla yenip meydandan çıkaracaktı. Bu, gün gibi aşikâr bir tertipti.

Paşa, bu incelikleri bildiği için Kara Bekiri evvelâ, çok çetin olan Araboğlu ile tutturmak istiyordu. Ondan sonrası kolaydı. Taze ve yorgun olmayan kuvvetle Bekir, Araboğlunu haklarsa öbür tarafı kolay olurdu. Paşanın düşünceleri doğru idi.

Cazgır, kazan dibine gelen pehlivanları şöyle bir süzdükten sonra eşlerini bağladı. Kara Bekiri, Paçacıya eş tuttu ve Balta oğlunu da Araboğluna verdi.

Kara Bekir, hiç ses çıkarmıyordu. Zaten çok saf olan ve aynı zamanda kendine güvenen Bekir, bu gibi tertiplere ehemmiyet vermezdi. O, çıvgar filân tanımıyordu. Önüne ne gelirse yenecekti. Ve nihayet meydana hâkim olacaktı.

Cazgır, eşleri bağladıktan sonra meydana çıkarak davul zurnaları susturdu. Herkes merakla bekliyordu. Paşa da eşlerin ne suretle bağlandığı üzerinde ilgili bir halde duruyordu.

Cazgır, seslendi:

— Kara Bekir, Paçacı...

— Araboğlu Balta oğlu...

Eş tuttular... dedikten sonra:

— Güreş, kıranadır. Pomak usulüdür. Hariçten müdahale katiiyen yasaktır. Dedi.

Ve pehlivanlara da dönerek:

— Suya gitmek yoktur. Göz silmek yoktur. Beraberlik te yoktur. Güreş yenişinceye kadardır.

Diye ihtarda bulundu.

Bunun üzerine Paşa, derhal yaverine şu emri verdi:

— Git, cazgıra söyle, böyle eş tutmak olmaz... Kabul etmiyoruz...

Yaver, hemen seyirtti. Kazan dibine geldi. Seyirciler, yaverin koşup gelişine dikkatlerini verdiler. Yaver, cazgıra paşanın emrini tebliğ etti. Ağalar, hiç ses çıkarmıyordu.

Cazgır:

— Başka türlü eş tutmağa imkân yoktur. Usulü de böyledir...

Deyince, yaver:

— Neden?

— Ortada dört pehlivan var... Bunlardan ikisi baş pehlivanların başıdır. Bunlara yarımşar gömlek aşağısı olan eşleri vermek gerektir. Bunlar, kendilerinden yarım gömlek aşağı pehlivanlarla tutuşup kozlarını pay ederlerse, ikisi başa denk olarak kalırlar... Dedi.

Cazgırın dediği hakikaten usuldendi ve böyle olmak iktiza ederdi. İlk elde iki zayıfı birbirine, iki kuvvetliyi birbirine tutuşturacak olursa finali almak güç olurdu.

Meselâ, Baltacı oğlu ile Paçacıyı eş vermiş olsaydı, bunlardan biri, diğerini yenerse ortaya kalırdı. Kara Bekirle Araboğlunu da eş tutarsa bunlar da birbirlerini yenemezlerse zayıf olan pehlivandan biri başı alırdı.

Hulâsa, cazgırın yaptığı doğru idi. Yaver, cazgırın izaha-

tını dinlemekle beraber itiraz etti ve paşanın emrini tekrarladı.

Bunun üzerine cazgır:

— Başka türlü eş tutulamaz.. usul böyledir... Böyle olmak lâzımdır.

Diye ısrar edince yaver, paşaya döndü. Meseleyi anlattı.

Paşa, tertibin mükemmel kurulduğunu sezmişti. Hakikaten eşler ancak böyle tutulabilirdi. Fakat, ne olur ne olmaz kaydile yavere şu emri verdi:

— Doğrudur.. fakat Bekir, gariptir.. yabancıdır. Binaenaleyh, kur'a çeksinler... Bu, daha ziyade iyi bir usuldür. Kimsenin kimseye diyeceği kalmaz...

Paşanın teklifi de makuldü ve usuldendi. Yaver, koşarak tekrar kazan dibine geldi. Bekir, hiç ses çıkarmıyordu. Sükûnetle dinliyordu. Tek bir itiraz bile yapmıyordu.

Yaver, cazgıra:

— Paşa, yaptığınız işe doğrudur, diyor... Fakat Bekir, yabancı olduğundan kur'a usulile hareket etmek daha makuldür diye emir verdiler.

Deyince, cazgır şaşırıldı. Civarda bulunan ağaların yüzüne baktı. Ağalardan biri ayağa kalkarak seslendi:

— Pekâlâ, kur'a atsinlar...

Paşanın kur'a usulüne itiraz mümkün değildi. Bu da bir usul ve haktı. Bunun üzerine cazgır, hakem heyetine ve ağalara kur'a atmalarını söyledi.

Kâğıtlar yazıldı. Pehlivanlar çektiler... Bekir, Balta oğlunu çekti. Bu suretle Paçacı yerine Balta oğlu Bekire düştü. Paçacı da Araboğluna...

Balta oğlu, Paçacıya nisbetle biraz daha gayrı mahirdi. Paçacı, ne derece usta ve mahir ise Balta oğlu o kadar lâğır ve ağır bir adamdı. Fakat çok darph ve hain bir güreşçi idi. Ustalığının azlığı nisbetinde sert ve gaddardı.

Eşler bu suretle bağdaştıktan sonra cazgır, pehlivanlara yağlanmak müsaadesini verdi. Pehlivanlar yağlanıyordu. Bir aylık çıraklığıla ancak yağ güreşine alışabilen Kara Bekir mükemmel surette yağlanıyordu. Bütün ağaların gözü Bekirde idi.

Fakat hiç yağ güreşi yapmamış olan Bekir, ne de güzel yağlanıyordu. Ne de güzel eline yağlanmak yakışıyordu. Balta oğlu, ne olursa olsun Kara Bekiri yağ güreşinde yeneceğine kani idi. Her halde onu, bir taraftan kaydıracaktı. Yağ güreşi yapmak, bilmiyenler için katiiyen kolay değildi. Adamı da olsa yenerlerdi.

Cazgır, pehlivanları kibleye çevirdi. Duasını yaptı. Menkibelerini okudu. Kara Bekir için şöyle söyledi:

— Buna Sivaslı Akkoyunlu Kara Bekir derler... Kara güreşin en baş pehlivanıdır. Sırtı yere gelmemişlerdendir. Zorlu bir pehlivandır.

Kara Bekirin, daha o vakitler Kazıkçı lâkabı yoktu. Bekir, Kazıkçı lâkabını yağ güreşinde şöhret kazandıktan sonra almıştı. Onu herkes, Kara Bekir diye çağırır ve anardı.

Güreş başladı. Kara Bekir, yağ güreşinin peşrevlerine de o derece akıl erdirememişti. Ötekiler huzur peşrevi yapıyorlardı. Sağa sola çırpınıyorlardı.

Kara Bekir, karakucak güreşinde olduğu gibi bir iki çırpınıp sıçradıktan sonra duraladı ve hasmını bekledi.

Balta oğlu, durmadan çırpınıyordu. Nihayet iki pehlivan ense enseye geldiler... Fakat Bekir, ensesini vermek istemedi. Karakucakta olduğu gibi, o, ellerini yere vurarak ve öne bükülerek hasmına kapalı olarak gelmişti.

Balta oğlu, hasmını ne taraftan tutacağını şaşırdı. El vermeyen, ense vermeyen hasmı, mütemadiyen etrafında bir ceylân tetikliği ile sıçrayarak ve yere ellerini vurarak dolaşıyordu. Âdeta, bir ok yılanı gibi üzerine atılacak vaziyette idi.

Balta oğlu, hasmını elinden, bileğinden tutmak istiyordu. Fakat Kara Bekir, o derece tetik, o derece seri hareketler yapıyordu ki, onu bir taraftan tutmak kabil değildi. Vücut yağlı olduğu cihetle de kayıyordu.

Balta oğlu, her nekadarda kara güreş yapmamış idise de, bu güreşin çok berbat ve tehlikeli oyunları olduğunu bilirdi. Adam kendisini bir taraftan kaptırırsa muhakkak ve yüzde yüz mağlûp düşerdi.

Kara Bekir, hasmını karakucak oyunlarından birile yenmek istiyordu. Hasminin bileğinden kapmamağa ve onu çoban teknesi oyununa getirmeğe savaşıyordu.

Balta oğlu, çoban teknesi oyununu bilirdi. Bu sebeple oyundan kaçınmağa çalışıyordu ve bir türlü hasmını ensesinden bağlayarak karşısına dikemiyordu.

Kara Bekir, birçok sıçrayışlardan sonra, şimşek süratle birdenbire hasminin sol kol bileğinden yakaladı ve derhal ayaklarile hasminin içerisine girerek çoban teknesini almağa teşebbüs etti. Balta oğlu nihayet kapana girmişti.

Fakat vücutlar yağlı olduğu için Balta oğlu, bir anda bu dayarak kendisini kurtardı. Üste de bu fırsattan istifade ederek hasmına çapraz girdi.

Fırsat bu fırsattı. Çünkü hasmıle göğde göğdeye gelmek nasip olmuştu. Paşa, sükûnetle güreşi takip ediyordu.

Kara Bekirin oyununu tutturamıyarak çapraza girdiğini görünce olduğu yerden fırladı. Ayağa kalktı. Vaziyet tehlikeli idi. Kara Bekir, yağ güreşinin çaprazlarını bilmezdi.

Balta oğlu, çaprazı alır almaz hasmını bağladı ve sürdü. Bir elde budayarak yenecekti. Paşa, olduğu yerde titriyordu. Vaziyet çok heyecanlı idi.

Kara Bekir, çaprazı girdiğini görünce karakucak güreşinin en tehlikeli ve çetin bir oyununu Balta oğluna tatbik etmeğe karar verdi. Ve bir anda dönerek Balta oğlunun ensesinden sağ elile doladı ve yine bir anda sağ ayağıle hasmını köstekledi.

Kara Bekirin bu hareketi o kadar anî olmuştu ki, bütün tehlikeler üzerinde toplandığı halde birdenbire tehlike Balta oğluna çevrilmişti.

Eğer yağ güreşi olmamış olsaydı Kara Bekir, Balta oğlunu sırtüstü yere vurup yenmiş olacaktı. Lâkin vücutlar yağlı olduğundan kaydı. Bekir, hasmını istediği gibi tutarak tesbit edemedi.

Balta oğlu, köstekle boyun dolmasına gelince birdenbire neye uğradığını şaşırarak beraber derhal kendini yüzükoyun yere attı. Az kalsın açık düşüp yeniliyordu.

Araboğlu, hasmı Paçacı ile sözde güreşiyordu. Bir yandan hasmı olan Kara Bekirin güreşini yan gözle seyrediyordu. Balta oğlunun anen girdiği tehlike onu titretmişti. İlk elde yenilecekti.

Balta oğlu, yere düşer düşmez kalkıp kaçmak istedi. Fakat Bekir, üzerine atıldı. Bir anda hasmının kispet arka kasnağından yapıştı ve hamam bohçası gibi çekerek önüne alıverdi.

Balta oğlu, alta düşmüştü. Hasmını alta alan Bekir, ke-maneye geçti, bekledi. Balta oğlu, hasmın yağ güreş maharetlerine ve oynaklıklarına kendisini kaptırmamak için bir ay zarfında öğrendiği alt oyunlarından birini tatbik etti. O da, kazık oyunu idi.

Kara Bekir, en emniyetli olarak alt oyunlarında kazık oyununu muvafık bulmuştu. Hasmina sıkı bir kazık vurdu ve sımsıkı bastırarak kazıklamağa başladı.

Yağ oyununda kazık vurulduktan sonra hasmı yenmek için önden gırtlaklanır ve tersine çevirmek üzere çalışılır.

İşte Kara Bekir, bunu yapmak istiyordu. Paşanın ağız kulaklarına varmıştı. Yüreğine su serpilmişti. Yanında bulunan yaverine:

- Aferin Bekire, değil mi?
- Evet paşam!..
- Fakat, az kalsın çaprazda gidiyordu.
- Güzel bir kurtariş yaptı.
- Karakucak oyunile kurtuldu.

- Bu oyunun ismine ne diyorlar paşam?
 — Karakucakta buna dolama derler...
 —
 — Eğer kuru olmuş olsaydı güreş, Balta oğlu şimdi yenilmişti.

Dedi ve sonra:

- Bu, kazık oyunu da güzel...
 — Evet paşam!..
 — Belki kurtaramaz Balta oğlu bu oyunu...Dedi.

Balta oğlu, yağ güreşinin mukabelelerini yapıyordu. Kazıktan kurtulmak için yollar vardı. Hattâ, hasmın kolunu kırmak bile olurdu. Balta oğlu, olanca hızile ve ağırlığıle vücudunu ileri atıyor ve balıklıyordu. Bu suretle kazıkta olan hasmının kolunu dirsekten kırmağa ve yahut boşaltmağa savaşıyordu.

Fakat Bekirin kolu o derece kuvvetli ve çelik gibi idi ki, Balta oğlunun bu yaptığı mukabeleler hiç fayda vermedi. Bir türlü kazığı sökemiyordu.

Bekir de fırsat buldukça gırtlaklıyor ve bir yandan da kazığa basarak hasmının kıcını yere mihliyordu. Mücadele çok uzun sürdü.

Bekir, başka oyun yapmıyordu. Ne sarmaya giriyordu ve ne de künteye... Çünkü bu oyunlar tehlikeli idi. Yağ güreşi iyi bilmiyenler bu oyunları yapayım derken muhakkak kendileri yenilirdi. Bu sebeple kurnaz Bekirin işine ve eline en emniyetli olarak kazık oyunu geçmişti. Bu oyunda, hasmın mukabil yapacak hiçbir oyunu yoktu.

Hasım, kazık oyunundan ancak öne balıklayarak kazığı sökmeğe ve yahut hasmın kolunu kırmağa ve başka suretle de yan dönüp kazığı budamağa mukabele edebilirdi.

Fakat Bekirin acı kuvveti, Balta oğluna bu fırsatı vermiyordu. Ağalar, sinirlenmişlerdi. Balta oğluna kızıyorlardı ve birbirlerine usuletle:

- Ulan, bir kazığı sökemedi be!..
 — Hepten kalp heriftir bu be!..
 — Paçacı olmuş olaydı, muhakkak sökerdi şimdi bu kazığı!..
 — Amma da zorlu kazıkmiş bu be!..
 — Başka oyun yapmış olsa kaydırır onu be!..

Ağalar, böyle endişeli bir suretle konuşurken diğer taraftan da Paşa, kahkahayı salıveriyor ve ikide birde:
 — Aferin Bekir sana!

Diye söyleniyordu. Araboğlu, Balta oğlunun ardında kazık kıvrandığını gördükçe deli divane oluyordu ve kendi kendine:

— Bak şu herife! Bir kazığı sökemiyor...

Nihayet, bin müşkülâtla Balta oğlu kazığı sökebildi ve tek paça kaparak ayağa kalktı. Fakat Bekir, paçasını bir hamlede kurtardı. Ne olsa yağ güreşi idi.

Güreş tekrar ayakta başladı. Bekir, yine eski manevralarına geçti. Bir türlü hasmile ense enseye gelmiyordu. Etrafında bükülmüş, ellerini uzatmış bir şekilde dolaşıyordu. Balta oğlu da, hasmını bir tarafından tutacağım diye sersem sersem hamleler yapıyordu.

Bir aralık, yıldırım süratile bir hareket oldu ve bir anda Balta oğlunun sırtının yere vurduğu görüldü. Kara Bekir hasmını tongaya düşürmüştü. Dolaşıp sıçrarken birdenbire kispet kasnağından yapışmıştı. Kavi pençesile kispet kasnağından kavradıktan sonra kuvvetle çekti. Sol elile de ayağının bileğinden yapışarak kaldırdı. Sağ ayağıyla de anî bir çengel vurarak koca Balta oğlunu sırt aşağı düşürdü.

Balta oğlu, on beş dakikalık bir güreş içinde yenilivermişti. Hem de hiç akla gelmez bir oyunla... Bu oyun da karakucak oyunlarından biri idi.

Balta oğlu, olduğu yerden güç doğruldu. Hicabından yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ağlayacak halde idi.

Ağalar, birbirlerine baktılar. Araboğlunun küçük dili ağzına gelmişti. İş fena idi. Bekir, hiç yorulmadan hasmını çarçabuk ortadan çıkarmıştı. Şimdi ne olacaktı?

Lâf değil, Balta oğlunu böyle on beş dakikada yenmek kolay değildi. Bu hal, ağaları düşündürdü. Ağalar birbirlerine:

— Fena vaziyet...

— Hem çok fena...

— Araboğlu da yenemeyecek bu herifi...

— Çok pehlivan herif!..

— Nasıl oldu da bu manevraya geldi Balta oğlu?..

— Olur şey değil... Diyorlardı.

Beri tarafta da Paşa Hazretleri, kakkahaları salıveriyordu. Bekir, hasmını yendikten sonra Paşanın yanına giderek elini öptü. Paşa, çok keyifli idi. Bekirin bu derece muvaffak olacağına kani değildi. Paşa:

— Aferin oğlum sana!..

—

— Anlıyorum ki, bunlar seni yağ güreşinde de yenemeyecekler...

—

— Göreyim seni Sıvaslı!..

—

— Allah yardımcın olsun!..

—

— Şu Araboğlunu da meydandan çıkarırsan sana kıslada bir kuzu kızartacağım... Bol irmik helvası da olacak yanında...

Araboğlu ile Paçacı ne yapacaklarını şaşırdılar. Onlar, bir saat kadar sözde ciddî güreş yapıyorlarmış gibi oynaşacaklardı. Sonra Paçacı Araboğluna pes edip ortadan çekilecekti. Ve bu suretle Araboğlu, yorgunsuz olarak hasmını bekliyecekti. Çünkü ağalar ve Araboğlu, Balta oğlunun Kara Bekiri yemese bile saatlarca meydan yerinde yıpratacağına kani idiler.

Araboğlu ile Paçacı işin vahametini görünce derhal işi bitirmeğe karar verdiler... Araboğlu, usulcacık Paçacının kulağına fışladı. Hadi durma pes et!

Araboğlu, ciddî güreş yapıyormuş gibi bir kaç dakika sonra hasmını aldığı gibi yürüdü. Müthiş bir çapraz toplamıştı. Paçacı, sözde müdafaa ediyordu.

Araboğlu, hasmını çelerek altına aldı ve bekletmeden künteledi. Askıya aldı. Tam aşıracağı sırada Paçacı elile hasmının paçasına vurarak pes etti.

Şimdi meydan açık kalmıştı. Fakat paşa, bu güreşi yutmamıştı. Hele, Kara Bekirin galibiyetinden sonra birdenbire Araboğlunun Paçacıyı bastırarak pes etmesi her şeyi ortaya koymağa kâfi gelmişti.

Paşa, yanında bulunan ağalardan birine:

— Ağam, bu güreş ciddî mi?

— Evet, Paşa Hazretleri...

— Böyle ciddî güreş olur mu?

— Paşam ciddidir.

— Güzel bir çıvgar hazırlanmış amma, Kara Bekir buna meydan vermedi.

— Böyle şey olamaz Paşam...

— Her ne hal ise... Çıvgar suya düştü. Kara Bekir, çarçabuk hasmını yenmekle asıl hasmile yorgunsuz olarak karşılaşmış bulunacak...

—

— Kara Bekir, Araboğlunu da ortadan çıkaracak...

— Kolay değil Paşam...

— Göreceksin!

—

Cazgır, meydana çıkarak davul zurnalara işaret edip susturdu ve:

— Başa, Araboğlu ile Kara Bekir güreşecekler... Kendilerine on beş dakika dinlenmek hakkı verilmiştir.

Diye seslendi. Seyirciler arasında heyecan başlamıştı. Ordu mensupları bir taraf olmuşlardı. Bunlar, Kara Bekirin galip gelmesini istiyorlardı.

Diğer halk, ağaları başta olmak üzere, baş pehlivanları Araboğlunun galip gelmesine taraftar idiler. Nihayet on beş dakika hitam buldu.

Cazgır bağıırıyordu:

— Araboğlu, Kara Bekir kazan dibine!

Araboğlu, düşünceli ve dalgın bir halde kazan dibine geldi. Asabî bir halde idi. Kara Bekir, güler yüzile ve pervasız bir tavırla kazan dibine gelmişti.

Araboğlunun mütereddit olan hali ve tavrı herkesin nazarı dikkatini celbedecek derecede barizdi. Kolay değil, devrin namağlûp baş pehlivanı bulunuyordu. Karşısında Kara Bekir vardı. Sonra bu Kara Bekir, hiç yağ güreşi bilmediği halde en meşhur baş pehlivanlardan Balta oğlunu bir çırpıda gözü önünde yenivermişti. Bu vaziyet karşısında Araboğlu düşünceli olmayıp ta kim olacaktı?

Ağalar, birbirleriyle heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı:

— Bu herif, Araboğlunu da yenerse!.

— Berbattır iş...

— Karşısına koyacak pehlivan da yok demektir...

— Araboğlunda şimdiden şafak attı...

— Öyle kolay kolay yenemez...

— Balta oğlunu böyle yendikten sonra...

Hakikaten güreş pek meraklı idi. Sıvasın bilmem neresinden gelen ve kimsece tanınmayan, üste de yağ güreşi nedir bilmeyen bir pehlivan Deli Ormanın göbeğine gelerek zamanın en meşhur pehlivanını yenebilecekti.

Paşa, hiç kıpırdamadan gözlerini kazan dibine dikmiş bakıyordu. Gözleri, Kara Bekirle Araboğlunun üzerinde idi. Araboğlunun heyecanını, mütereddit vaziyetini gözünden kaçırmıyordu.

Paşa, yaverine hitaben:

— Ne o, Araboğlu titriyor!..

— Öyle Paşa Hazretleri...

Kara Bekir itina ile yağlanıyordu. Sanki senelerdenberi yağ güreşi yapan bir pehlivana benziyordu. Kispetinini iç dikişlerine varıncaya kadar bolca yağla buluyordu.

Araboğlu da yağlanmasına itina etti. Yağlanmalar bitti. Pehlivanlar, el bağlayarak kibleye döndüler ve rükua vardılar.

Yağ güreşinde âdet böyledir. Güreşe başlamadan evvel cazgır, pehlivanları kibleye çevirir. Rükua varırlar. Dua okunur.. sonra pehlivanların menkıbeleri söylenir...

Pehlivanlar, kibleye döndükleri zaman üç ihlâs bir fatiha okurlar... Güreşe çıkmadan abdest almışlardı.

Her Türk pehlivanı, güreşe çıkmadan evvel iki rekât na-

maz kılar ve öyle er meydanına çıkar. İşte iki hasım da kibleye dönmüşler, ihlâs ve fatiha okuyorlardı.

Cazgır, duasını yaptı ve sıra menkıbelere geldi. Cazgır, menkıbeleri okumadan evvel, pehlivanların isimlerini, lâkaplarını ve memleketlerini halka bildirir.

Cazgır, Araboğlunu mutantan bir surette ilân etti:

— Buna Deli Ormanlı meşhur Araboğlu derler. Çaprazı, Küntesi korkuludur...

Dedikten sonra sözlerine şunları da ilâve etti:

— Hey!.. Kara Bekir, hasmının çaprazından, küntesinden sakın!..

Araboğlunun medhiyesi bitmişti. Sıra Kara Bekire geldi:

— Buna Sıvaslı Kara Bekir derler... Aslan kara güreşçidir... Fakat namdar bir pehlivandır.

Dedi ve lâfını kesti. Sonra pehlivanların sırtına birer tokat vurarak meydana salıverdi. Yağ güreşinde cazgır, duasını ve menkıbelerini okuduktan sonra pehlivanları meydana salıvermek için işaret olarak sırtlarına birer tokat vurur...

Kara Bekir, mükemmel çırpınıyordu. Çok güzel ve çevik bir peşrev yaptı. Araboğlu da tam manâsile ve istekli bir peşrev yaptı.

Helâllaşma oldu ve güreş başladı. Fakat her nedense Araboğlu, mütereddit vaziyette idi. Yağ güreşini fevkalâde bildiği halde hasmından çekiniyordu. Çünkü Kara Bekirin akla gelmedik oyunları vardı. Üste de fevkalâde kavi bir adamdı.

Güreş denemeleri birkaç dakika sürdü. Araboğlunun müdafaa tarzında tutuştuğu görülüyordu. Hücumu hasımdan bekler gibi bir vaziyet almıştı.

Birdenbire Kara Bekirin Araboğlunun koluna yapışarak savurduğu görüldü. Bu hareketi o kadar çabuk yaptı ki Araboğlu olduğu yerde macuncu fırladığı gibi bir dönüş yaptı ve soluna doğru fırladı.

Kara Bekir, hasmını böyle döndürür döndürmez birden üzerine atıldı. Belinden ve arkadan kavradı, sıkarak kaldırmak istedi.

Araboğlu, daha ilk elde mağlûp oluyordu. Derhal kendini toparladı. Yağ güreşinin inceliklerini bildiği için hemen ayaklarını yana açarak gerildi ve ellerile hasmının bileklerinden yapıştı.

İki zorlu kuvvet çetin bir mücadeleye girdiler... Kara Bekir hasmını çengelliyerek ve bükerek altına almağa çalışıyordu. Araboğlu da hasmının elinden kurtulmak için manevralar yapıyordu.

Mücadele çok sürmedi. Kara Bekirin kuvveti galip geldi. Hasmını bükerek ve çengelliyerek altına aldı.

Araboğlu, alta düşmemek için çırpındı ve yağ güreşinde nekadar manevralı oyunlar varsa hepsine baş vurdu.

Fakat Kara Bekirin acı ve zehir gibi kuvveti Araboğlunun oyunlarına galebe çalmıştı. Araboğlunun böyle ilk elde alta düşmesi ve oyununun, kuvvetinin yetişmemesi herkesi hayretlere düşürmüştü.

Paşa, kahkahalarla gülüyordu. Yanındaki ağalarla alay etmeğe başladı:

— O, ağam! Ne oldu sizin pehlivana?

Ağalar ses çıkarmamıştı. Hakikaten Kara Bekir, çok kavi idi. Araboğlu gibi bir herifi böyle bir hamlede bastırmak kolay değildi.

Araboğlu, alta düşer düşmez büzüldü ve toparlandı. Der top oldu. Hasımına kaptıracak yer bırakmadı.

Kara Bekir, yırtıcı bir arslan gibi hasımının üzerine çullandı. Kemaneye geçti. Dertop olmuş olan hasımını birdenbire havalandırıp dağıttı ve yine birdenbire hasımının üzerine çullanarak sarmaya girdi.

Kara Bekirin bu harekâtı da mühimdi. Bütün eski pehlivanları ve ağaları şaşırtmıştı. Hasımı bir yol olsun dayanamamıştı.

Kara Bekir, alaturka sarmayı daha yeni öğrenmişti. Araboğlu, hasımının acemiliğinden istifade ederek onu kendi oyunile mağlup etmeğe koyulmuştu.

Kara Bekirin sarmaya girmesi Araboğlunun ekmeğine yağ sürmüş bulunuyordu. Kara Bekir, sarmaya girer girmez künteyi doldurdu.

Araboğlu, hasımını bir kılçıkla yenik düşüreceğim diye boş bir yer arıyordu. Fakat bu, mümkün değildi. Çünkü hasımı bir ahtapot gibi her tarafını sarmıştı.

Künteyi yiyen Araboğlu, vaziyetin fena olduğunu gördü. Gidiyordu. Derhal derlenip toparlandı. Cahını dişine taktı.

Kara Bekir, hasımını aşımak için olanca zorile havalandıрмаğa savaşıyordu. Araboğlu da kalçalarını germiş, uzanmıştı.

Mücadele müthiş oldu. Kara Bekir, bir türlü hasımını havalandıramadı. Nihayet künteyi boşalttı. Sarmada kaldı.

Araboğlu, sarmadan dönme ve sarmadan sarmaya geçmek için yağ güreşindeki maharetini gösterdi. Kara Bekiri kaldırmıştı. Bir ters dönüşle hasımının üstüne döndü.

Bu sefer Kara Bekir alta Araboğlu üste çıkmıştı. Kara Bekir alta düşer düşmez kapana girmiş bir arslan gibi derhal şahlandı. Hasımının sarmasını sökerek dolu dizgin doğrulup ayağa kalktı.

Kara Bekirin bu kalkışı da harikulâde idi. Hiçbir oyuna istinat etmediği halde böyle zoruna bir kalkış yapmak mühimdi. Hem de Araboğlu gibi bir pehlivanın karşısında...

Kara Bekir, ayağa kalkar kalkmaz çırpındı. Tebessüm ederek bir nara savurdu:

— Hayda be!

Kara Bekirin bu nârasında manâ vardı. Şöyle demek istiyordu:

— Senin sarman filân para etmez... İcabında kuvvetimle darma dağın ederim...

Netekim de böyle yapmıştı. Araboğlu, onun sarmasından kurtulamadığı halde o, bir hamlede dolu dizgin kalkarak hasmını hiçe saymıştı.

Araboğlu, hasmının nârasına mukabele etmedi. Zavallı adam afallamıştı. Hasmindan büsbütün ürkmüştü. Hayatında böyle acı bir kuvvetle karşılaşmamıştı. Hiçbir pehlivan böyle sarmadan kalkamazdı.

Paşa, keyifli idi. Araboğlunun sarmadan sarmaya dönüşünde biraz keyfi kaçan paşanın şimdi keyfi yine yerine gelmişti. Hattâ, dayanamıyarak:

— Aferin, Bekir sana!

Diye söylendi. Ağalar, işin fena gittiğini görüyorlardı. Ağaların tek bir ümidi vardı. O da bir ustalıkla Araboğlunun hasmını bir dalgaya getireceğinde idi.

Güreş ayakta tekrar devam etmeğe başladığı zaman, Araboğlu, müdafaada idi. Fırsat kolladığı aşikârdı. Hamleyi hasmına bırakıyordu.

Bekir, durmadan hasmına salıyordu. Kara güreşte olduğu gibi ellerini ikide birde yere vuruyor ve ellerini yerden doğrultmadan ve belini bükerek hasmının üzerine sokulmağa çalışıyordu.

Bekirin, karakucak güreşte olduğu gibi hasımları üzerine gidişi korkunçtu. Bu sebeple Araboğlu, bir taraftan kapılmayım diye kendini kolluyordu.

Çok sürmedi. Üç dört dakika sonra Araboğlunun birdenbire hasmına çapraz girdiği görüldü...

Araboğlu, fırsatını bularak hasmına girmişti. Kara Bekir, çaprazı yer yemez birden dikildi ve hasmının gırtlığına dayandı.

Kara Bekir, bir meşe ağacı gibi olduğu yerde kakılıp kalmıştı. Ancak çaprazla üç dört adım geriye sürüklenmişti.

Araboğlu, gırtlığı yiyince hızı kesilip olduğu yerde duruladı. Kara Bekir, çaprazı sökmüştü. Bu da mühimdi.

Görülüyordu ki, Araboğlunun bütün ustalıkları zorla bozuluyordu. Türkçede bir darbı mesel vardı:

«Zor, oyunu bozar...»

İşte Kara Bekirinki de böyle idi. Araboğlunun çapraz a-kim kalınca iki pehlivan tekrar karşı karşıya geldiler...

Bekir, karakucakta olduğu gibi, yağ güreşinde de pehlivanlarla ense bağlamıyordu. Hasmından daima açık duruyor ve ona yanaşmıyordu. Seri hatve ve hamlelerle ve ellerini ikide birde yere vurarak ve balıklar gibi hasmın üzerine giderek hareket ediyordu.

Eğer hasmile ense enseye gelmiş olsaydı, Araboğlu, muhakkak Kara Bekire bir takım oyunlar tatbik etmek fırsatını bulurdu. Nasılsa bir fırsatını getirip çapraza girmişti. O da hasmının acı kuvvetile karşılanarak yok olmuştu.

Araboğlu bir yol yine fırsatını buldu. Hasmına bir çapraz daha girdi. Bu seferki çaprazı tamdı. Kara Bekire fırsat vermemişti, aldığı gibi sürdü.

Kara Bekir, bu sefer de başka türlü hareket etti. Karakucak güreşte meşhur olan yanbaş oyununu yaptı. Gerisin geriye giderken birdenbire dönerek hasmını köstekledi ve kol aşırarak yana savurdu.

Araboğlu, yanbaş oyununu yiyince uçtu. Kara Bekir, pesinden koştu. Belinden sararak bir köstekle hasmını kolayca-cık altına aldı.

Araboğlu, ikinci olarak alta düşmüş. Cazgırın, meşhur çapraz ilânı bu suretle boşa gitmiş göründü.

Kara Bekir, hasmının meşhur çaprazlarını iki defasında da bozmuştu. Hem de altına almıştı.

Güreş altta tam yarım saat sürdü. Araboğlu yenilmemek için her türlü ustalığı gösteriyordu.

Kara Bekir, en sağlam oyun olan ve mukabil tehlikesi olmayan kazık oyununu tatbik ediyordu.

Alaturkada kazık oyunu bir pehlivanı tesbit için yapılır... Aynı zamanda da yenici bir oyundu. Kazığı vuran pehlivan hasmını gartlaklıyarak tersine ve sırt üstüne çevirmeğe çalışır... Hasını boş bulursa muvaffak olur.

Kara Bekir, hasmının çok oyunbaz olduğunu bildiği için daima kazık vuruyordu. Kazığa mukabele etmek, manevra yapmak, oyunbazlık etmek kolay değildi. Çünkü sabit oyundu.

Kazığı sökmek için hasım ileri balıklar ve bu suretle ya hasmının kolunu kırar ve yahut ta kazığı sıyırıp çıkar...

Araboğlu, kazığı sıyırıp çıkmak için habire ileri balıklıyor ve ikide birde de dönerek kazığı budamaya çalışıyordu.

Fakat Kara Bekirin kazığını sökmek mümkün değildi. Mıhlanmış gibi olduğu yerde kalmıştı. Araboğlu, altçı bir pehlivan olduğu cihetle onu yenmek kolay değildi. Onu yenmek için çok usta bir pehlivan olmak gerekti.

Nihayet yarım saat sonra Araboğlu, bir fırsatını bularak tek paça kaptı ve paça ile beraber ayağa kalktı. Maksadı tek paça ile hasmını budayarak yenmekti. Fakat Kara Bekir, bir hamlede hasmının elinden paçasını aldı.

Güreş, bu suretle ayağa intikal etti. Lâkin Araboğlunun biraz yorulmuş olduğu görülüyordu. Kara Bekir, hasmını altta yarım saat ezmişti.

Bekir, ikide birde çırpınıyor ve nâra savuruyordu:

— Hayda maşallah be!

— Hayda! Araboğlu be!

Fakat Araboğlu, nâralara cevap vermiyordu. Sinirinden çatlıyacaktı. Güreşi çıkaramıyacağını sezmişti. Neşesi kaçmıştı.

Güreş ayakta yarım saattan fazla sürdü. Araboğlu kendisini kaptırmamağa çalışıyordu. Eğer karakucak güreşin çoban teknelerine, tenesir patlatanlarına tutulursa muhakkak yenilirdi. Araboğlu bu oyunları bildiği için Bekirin eline düşmemeğe çalışıyordu.

Karakucakçıların çoban tekneleri, tenesir patlatanları meşhurdur... Bu oyunlar, yağ güreşinde tatbik olunmaz...

Fakat Bekir bu... Çok kuvvetli bir pehlivan olduğu cihetle belki bu oyunları mükemmelen tatbik edebilirdi.

Güreş başlayalı bir buçuk saat olmuş, iki saata yaklaşıyordu. Birdenbire Bekirin çapraza girdiği görüldü.

Araboğlu, hasmının zorlu çaprazından kurtulmak için çabaladı. Nihayet on beş adım kadar geri geriye sürüklendikten sonra bin müşkülâtla bu deli dolu çaprazdan kurtulup hasmının altına yattı.

Araboğlu alta yatmağa razı idi. Yoksa bu çaprazdan kurtulmak mümkün olamazdı ve yüzde yüz yenik düşerdi.

Bekir, hasmını çaprazla yenemezdi. Kuru güreş olmuş olsaydı, dinlemezdi. Lâkin yağ güreşi kaygan bir güreş olduğundan kuvvetini tamamile tatbik edemiyordu. Bu sebeple Araboğlu, çaprazı sıyırarak hemen alta yatmıştı.

Kara Bekir, hasmı alta düşer düşmez kazığını vurdu ve, hasmını olduğu yerde mihladı.

Burada mücadele müthiş geçti. Bir aralık Bekir, kazığını iyice destekledi ve birdenbire hasmı gırtlaklıyarak geri büktü.

Araboğlu, muvazenesini kaybederek göbeği açılıp sırtüstü bükülmüştü. Yani yenilmişti.

Paşa, bu hali görünce birden bağırды:

— Oldu! Bırak!

Bekir, zaten olduğunu görmüş ve bırakmıştı. Fakat Araboğlu, olmadı diye hasmının üzerine yürüdü. Bekir, hasmını ellerile itiyordu. Bir yandan da:

— Oldu...

Diyordu. Ağaların bir çoğu:

— Olmadı...

Diye bağırışmağa başladılar... Bir kısım ağalar da ses çıkarmıyorlardı. Oldu, olmadı sözleri birbirine girdi. Paşa:

— Oldu...

Diye bağırıyordu. Cazgır, ses çıkarmıyordu. Hakem heyetinde bulunan ihtiyar pehlivanların bir kısmı oldu diyor... Bir kısmı da:

— Açılmadı...

Diyerek tarafgirlik ediyorlardı. Bekir, ellerini kavuşturmuş bekliyordu. Paşanın müşkül vaziyette kaldığını görünce ileri bir iki adım attı, Paşaya doğru askerce bir temenna etti ve:

— Paşam- Müsaade ediniz yine tutayım! Olmadı ise yine oldururuz...

Dedi. Paşa:

— Olmaz... Oldu.

Diye mukabele edince:

— Paşam! Müsaade buyurunuz, evel Allah biz onu tam oldururuz...

Diye mukabele etti. Ağalar, ses çıkarmıyorlardı. Araboğlu da ikide birde Bekirin ensesinden çekerek meydana sürüklemeye çalışıyor ve söyleniyordu:

— Olmadı be!..

— Tut be!..

Bu sırada Bekir, çırpınarak hasmın üzerine yürüdü ve bağırdı:

— Tut bakalım be!..

Bu suretle güreş takrer başladı. Fakat Kara Bekir, çok sinirlenmişti. Hırsından soluduğu belli idi. Sivas kafası beynine vurmıştı.

Bir dakika sürmedi. Bekirin birdenbire hasmına girdiği görüldü. Çaprazla toparlamıştı.

Araboğlu, hasmının zorlu çaprazından kurtulmak için çareyi sıyrılıp alta düşmekte bulmuştu ve sıyrılıp alta düştü.

Bekir, hasmı alta düşer düşmez yine kazıkladı. İnatçı Bekir, muhakkak surette hasmını kazıkla mağlûp etmek istiyordu.

Bekir, kazığını o derece kuvvetli vurdu ki, az kalsın Araboğlunun kısıbeti ayağnıdan çıkacaktı.. Araboğlu gerilmiş ve dikilmişti. İşte bu sırada Bekir, hasmına sol elile hızlı ve kuvvetli bir gırtlak dolaması yetiştirdi.

Araboğlu, anı olarak birdenbire tersine döndü. Bekir, bı-

rakmıyordu. Zorla bükerek sırtüstü yere vurdu. Araboğlunun ardında kazığı hâlâ duruyordu.

Araboğlunun sırtı yere vurunca Bekir:

— Söyle, oldu mu?

Diye bağırdı. Eğer, olmadı demiş olsaydı, tekrar dayanacaktı. Çünkü ne girtlağı ve ne de kazığı bırakmamıştı.

Araboğlu:

— Oldu...

Diyemiyordu. Bu, müşkül bir şeydi. Bekir de safdil olduğundan:

— Söyle, oldu mu be?!

Diye bağıırıp duruyordu. Ağalar, seyirciler bağııştılar:

— Oldu... Oldu Bekir pehlivan!

Rezaletti. Araboğlu, kazık ardında, girtlak dolamasile kurbanlık koyun gibi yatıyordu. Artık oldu mu, olmadı mısı kaldı mı idi?

Bir anda davullar, zurnalar sustu. Paşa, sevinç içinde idi. İşte meşhur Kazıkçı Kara Bekir, Araboğlunu böyle yenmiştir. Hem de iki defa üstüste mağlûp etmiştir.

Bekirin hasımlarını kazıkla yenmesi... Bilhassa Araboğlunu üstüste kazığa vurup kazıkla mağlûp etmesi onun lâkabını Kazıkçı yapmıştı.

Bu güreşten sonra Kara Bekire:

— Kazıkçı Kara Bekir...

Diyorlardı. Bilhassa Paşa:

— Kazıkçı...

Diye hitap etmekten zevk duyuyordu. Hakikaten de Kazıkçı bu güreşten sonra bütün güreşlerinde en ziyade kazık oyununa ehemmiyet vermişti ve ekseri hasımlarını kazıkla yenmişti.

*

**

Kara Bekirin asıl yağ güreşindeki şöhreti bundan sonra başlar. Çünkü Araboğlu devrinin en namdar bir pehlivanı idi.

Kara Bekir, Kazıkçı Kara Bekir namile yadolunmağa başladı. Deli Ormanlılar onu çok sevdiler... Kendi evlâtları gibi beslerle ve güreşlere götürürlerdi.

Paşa, Araboğlunu Kara Bekire usta yapmıştı. Araboğlu da Kara Bekiri yağ güreşinde yetiştirmek için çalıştı.

Bekir, Araboğlundan bir kaç sene yağ güreşi öğrendi ve güreşten güreşe dolaştı. Bekir, önüne geleni yeniyordu.

Nihayet Kara Sülo diye bir pehlivan türedi. Bu pehlivan, mühim bir şahsiyetti. Kavi ve ağır gövdeli bir pehlivandı. O devirde onu yenecek yoktu.

Sülo, önüne geleni yenip dolaşırken Şumnuda büyük bir

düğün güreşi oldu ve baş pehlivanlar bu güreşe toplandılar... Sülo da bu güreşe geldi.

Sülo, Kara Bekirin namını işitip duruyordu. Onunla bir güreş yapmak hevesine düşmüştü. Bilhassa Şumnuya kadar da Kara Bekir için gelmişti.

Kara Bekir de Süloyu duyuyordu. O da onunla bir güreş yapmak hırсында idi.

Aarboğlu, Çırağı Kara Bekiri alarak Şumnuya geldi. Şumnulular, Kara Bekirin gelişinden sevinç duydular. Çünkü çok güzel bir güreş seyredeceklerdi.

Sülo, Kazıkçı Kara Bekir gibi adaleli ve kemikli bir pehlivandı. Sonra, yağ güreşinde pek mahirdi. Sultan Mecid devrinin son yıllarında onu yenecek kimse türememişti.

Her ne hal ise, Şumnu güreşi başladı. Küçük güreşler bitti. Sıra baş güreşe geldi.

Cazgır bağıryordu:

— Başa güreşecekler meydana!

Kazıkçı, kazan dibine yürüdü. Ustası Araboğlu da beraberdi. Biz burada diğer baş pehlivanların güreşlerinden bahsedecek değiliz.

Gelelim Sülo ile Kara Bekirin güreşine: Cazgır, Kara Bekirle Süloyu ilk elde eş tutmamıştı. Bunun üzerine Sülo, ileri atılarak:

— A be cazgır, ben Kara Bekirle tutacağım... Dedi.

Bunun üzerine Kara Bekir de:

— Ben de Sülo ile tutmak istiyordum. Dedi.

Cazgır, ilk elde Sülo ile Kara Bekiri tutuşturmak istemiyordu. Bunlara birer gömlek daha aşağı eşler vermişti.

Fakat Şumnulular da taze taze, Kara Bekirle Sülonun ilk elde tutuşmalarını istiyorlardı. Her iki pehlivani da tam hızla görmek arzu ediyorlardı. Her ne hal ise Sülo ile Kara Bekirin güreşleri fevkalâde meraklı olacaktı. Sülo, namağlûp adolunuyordu. Kara Bekirin de acı kuvveti ve atikliği herkesçe malûmdu.

Hulâsa güreş başladı. Pehlivanlar birkaç dakika birbirlerini denediler. İki taraf ta biraz çekingen idiler. Kara Bekir, denemelerinde Süloyu çok kavi bulmuştu.

İki pehlivan, birçok denemelerden sonra yavaş yavaş birbirlerine girmeğe başladılar. Her iki taraf ta oyuna girişlerini yarı tertip ve yoklama tarzında yapıyorlardı.

Kara Bekir, artık eskisi gibi ellerini vurarak hasmına yaklaşmıyordu. Karakucak güreşin bu âdetini bırakmıştı. Alaturkaya alıştığı için tıpkı alaturkada olduğu gibi ense bağlayarak hasmına giriyordu. Yalnız arasıra girdikleri oyunları tamam-

lıyarak bırakıyorlardı. Bunlar da birer deneme mahiyetinde idi.

Sülo hasmını fevkalâde çevik ve oynak bulmuştu. Aynı zamanda da sert görmüştü. Hangi oyunu deneme tarzında aldı ise kuvvetli ve şedit mukabele ile karşılandı.

Hücumlar dakikalar geçtikçe artıyordu. Artık denenecek yer kalmamıştı. İlk hamleyi Sülo yaptı. Hasımına bir fırsat bulup çapraz girdi.

Sülonun çaprazları meşhurdu. Hangi pehlivanı çapraza alırsa muhakkak ya yener ve yahut altına alırdı. Kara Bekir, çaprazı yer yemez uçtu. Kaidesinden kopmuş bir heykel gibi sallandı. Fakat bu anı afallama devri çok sürmedi. Derhal kendini topladı. Daha yedi sekiz adım ya gitmiş ya gitmemişti. Birdenbire dönerek hasmı bir yanbaş kösteğe çözüp savurdu.

Sülo, yanbaş oyununa ve kösteğe takılınca çözüldü ve yere düşmek üzere hızlandı. Kara Bekir, derhal hasmının üzerine yürüdü. Lâkin Sülo, tetik davranmıştı. Hemen toparlanarak hasmını karşıladı. Sağ elile girtlağına dayandı.

Kara Bekir, fırsatı kaçırmıştı. Sülonun dayanmasile iki pehlivan olduğu yerde mihlanıp kaldılar. Sülo ense çözdü. Açılarak keyifli bir nâra attı:

— Hayda Bekir be!..

Nasıl atmasıydı? İyi bir kurtuluş vücuda getirmişti. Sülonun nârasını boş bırakmayan Kara Bekir de:

— Hayda Sülo be!

İki pehlivan da aşka gelmişler ve açılmışlardı. İlk hamlede ve oyuna girmekle birbirlerini daha ziyade tartarak anlamışlardı.

Sülo, hasmının daha çetin ve umduğundan daha usta olduğunu gördü. Sülonun çaprazını böyle kolaylıkla ve hem de mukabil tehlike yaratarak sökmek kolay değildi.

Ağalar, eski pehlivanlar birbirlerine söyleniyorlardı:

— Aferin Kara Bekire!..

— Doğrusu çok yaman şey!

— İyi bir güreş seyredeceğiz...

Sülo, hasmını tekrar çapraza almağa karar verdi. Fakat bu seferki çaprazı eskisine nazaran daha tertipli olacaktı.

Fakat Kara Bekir, hasmına çapraz fırsatı vermedi. Bilhasna kendisi çapraza girdi. Hasmını kavi kolları arasında sıkıştırarak sürdü. Sülo, Kara Bekirin çaprazını bir türlü durduramadı. Vaziyet tehlikeli idi. Sıyrılmaktan başka çare yoktu. Lâkin sıyrılmak ta kolay değildi. Kara Bekir, hasmını alabildiğine ve hızla sürüyordu. Bir yandan da çengelliyerek sırtüstü düşürüp yenmeğe savaşıyordu.

Sülo, çaprazın zorundan kurtulmak için canını dişine takarak ve her ne bahasına olursa olsun mağlûbiyetten kurtulmak için son kozunu oynadı. Birden dönerek çaprazdan sıyrıldı, olduğu yere oturup büzüldü.

Sülo, nihayet alta düşmüştü ve ilk olarak Kara Bekir, hasmını altına almış oldu. Sülo, alta düşer düşmez ayaklarını altına alarak oturdu.

Kara Bekir, hasmının üzerine çullanarak derhal kazıkladı. Çünkü Sülo, kaçmak ve ayağa kalkmak istiyordu. Buna mâni olmak için kazığa ihtiyaç vardı.

Kara Bekirin meşhur kazık oyunu, Sülonun da üzerinde tatbika geçmişti. Sülo, hasmının kazık oyunlarını iştmişti ve çok sert olduğunu tafsilâtile öğrenmişti.

Sülo, Kara Bekirin meşhur kazığını sökerek ve budayarak nam almak azmine koyuldu. Kazığı budadı, lâkin sökemedi.

Sökemeyince bu sefer de öne balıklama hamleler yaparak kazığı sökmeğe başladı. Buna da muvaffak olamadı.

Kara Bekir, hasmını öyle kazıklamıştı ki olduğu yere mihlamıştı. Koskoca Sülo, hiçbir tarafa kıpırdayamıyordu.

Kara Bekir, hasmını iskele kazığı gibi iyice mihladıktan sonra gırtlak oyununa başladı. Bir yandan kazığı bastırıyor ve hasmı geriye doğru meylettiriyor, bir yandan da sol elile hasmın gırtlğından dolanarak ve çengelliyerek geri doğru atıyordu. Manevra müthişti.

Sülo, bütün güreş hayatı müddetince böyle zora gelmemişti. Kazık fevkalâde sabit ve çetin takılmış olduğundan muka-bele etmenin imkânı yoktu.

Bu mücadele esnasında ağalar, eski pehlivanlar birbirlerine hayretle:

— Sülonun vaziyeti kötü...

— Ne kazık bu, be?.

— Hakikaten kazıkçıymış be!

Diyorlardı. Kara Bekirin kazığından Sülo, kurtulamazsa başka kimse kurtulamazdı. Araboğlu, hem meydanda güreşiyor, hem de çırağı Kazıkçı Kara Bekiri göz kuyruğıle arada bir yokluyordu. Sülonun cendereye girdiğini görünce memnun olmuştu. Çünkü Sülo, Araboğlunu iki defa Kırk Pınarda mağlûp etmişti.

Sülo ile Kara Bekirin mücadelesi müthiş oldu. Sülo, yenilmemek için en son kuvvetini sarfetti. Nihayet binbir uğraştıktan sonra kazığı budayarak toparlanıp ayağa kalkabildi. Derin bir nefes alan Sülo, kurtulur kurtulmaz çırpınarak bir nâra savurdu:

— Hayda Bekir be!

Kara Bekir de çırpınarak mukabele etti:

— Hayda Sülo be!

Güreş tekrar ayakta başladı.

Kara Bekir, hasmının kuvvet derecesini anlamıştı. Sülo da, hasmının belâlı olduğunu sezmişti. Fakat yağ güreşini iyi bildiği için nasıl olsa hasmını bir taraftan bozacağına kani idi.

Kara Bekirle Sülonun güreşi ayakta epeyce sürdü. Bir saattan fazla boğuşular. Sülo, hasmının altına düşmemek için çalışıyordu. Çünkü kazık oyunu canına tak etmişti.

Hulâsa güreş uzadıkça uzadı. Sülo da, Kara Bekir de birbirlerini müteaddit kereler alta aldılar ve müteaddit kereler birbirlerini tehlikeye koydular.

Güreş tam beş saati buldu. İki pehlivan da birbirlerini yenemiyorlardı. Sülo, yağ güreşindeki mahareti dolayısıyla daima kendini tehlikelerden kurtarıyordu. Kara Bekir de zor bazusile Sülonun oyunlarını bozuyordu.

Güreş, durmadan, dinlenmeden bir boğuşma halinde sürdü. Sülo, Kara Bekiri beş kere altın aldı ise Bekir, on kere hasmını altına almıştı.

Güreşin beşinci saatlerinden sonra Kara Bekir hasmını tek çaprazla budayarak altına aldı ve meşhur kazığını vurdu.

Bu sefer Kara Bekir, daha çetin görünüyordu. Sülo, biraz kesilmişti. Mukabeleleri gevşekti. Kazık mücadelesi müthiş oldu. Bekir, güreşi bindirdikçe bindirdi.

Sülonun tehlikede olduğu aşikârdı. Ağalar, eski pehlivanlara:

— Sülo bu sefer yakasını kurtaramıyacak...

— Kara Bekirin kazığı bu sefer yerinde...

Diye söylüyorlardı. Hakikaten de dedikleri oldu. Çok geçmeden Kara Bekir, hasmını kazık ve gırtlakla döndürerek mağlûp etti.

Sülo, itirazsız bir surette mağlûp olmuştu. Beş buçuk saatte yenilen namağlûp Sülo, olduğu yerden müşkülâtle kalkabilirdi. Mahecup bir tavırla meydandan kaçır gibi kalkıp gitti.

Kara Bekir galipti. Hem de kazık oyunile... Araboğlu da hasmını yenmişti. İşte Bekirin Rumelide bildiğimiz güreşleri bundan ibarettir. Yani Bekir, bundan sonra askerlikten terhis olunarak memleketine dönmüştür ve Sülodan başka kimlerle güreştiğini bilmiyoruz...

Yalnız, Kara Bekiri, memleketinden İstanbula geldikten sonra takip edeceğiz. Bundan sonraki güreşlerine vakıfız...

Sülonun mağlûbiyeti ortalığa yayılmıştı. Böyle namdar bir pehlivanın Kara Bekir tarafından mağlûp edilmesi pek mü-

yık parası bile yoktu. Orada Sivaslı hemşerilerini buldu. Onlarda misafir kaldı. Onlar, ona yardım ettiler, İstanbulla geçirdiler.

İstanbulda, Sivaslı hemşerilerinin yanında kalan Kara Bekir, Kırk Pınarda senelik baş pehlivanlar müsabakası olduğunu haber aldı. Hemşerilerinden aldığı beş on para harçlıkla karadan, Edirneye doğru yola düzüldü.

Kara Bekir, sırtında kispet zembili habire yürüyordu. Fakat aylardanberi yolda olduğu için epeyce zebun düşmüş ve zayıflamıştı. Üstü başı da pejmürde idi. Onu gören bir pehlivan sanmazdı. Alelâde bir ırgat zannederdi.

Kara Bekir, nihayet konaklıya konaklıya Pınar Hisara geldi. Pınar Hisarda, ayandan büyük bir ağa vardı: Ali Ağa...

Ali Ağanın çiftliği, konağı herkese açıktı. Gelen geçen fakara yolcular Ali Ağanın çiftliğinde konaklar, yer, içer, yattardı. Sofrası açıktı.

İşte Kara Bekir de, Pınar Hisara geldiği zaman, bu Ali Ağanın çiftliğine misafir oldu.

Ali Ağa, pehlivan meraklısı idi ve çiftliğinde baş pehlivan beslerdi. Ali Ağa, aynı zamanda da Sultan Azizin sevdiği bir adamdı. Çünkü Ağa, padişaha icabında pehlivan takdim ederdi.

Sultan Azizin baş pehlivanları da harem ağalarıyla beraber Kırk Pınar görüşlerine gitmek üzere Ali Ağanın çiftliğine konaklamışlardı.

Çiftlikte padişah misafiri olarak iki baş pehlivan iki de haremağası vardı. Bunlar da birkaç gün sonra Ali Ağa ile beraber Kırk Pınara gideceklerdi.

Kara Bekir, çiftliğin alelâde misafir odalarından birinde yer almıştı. Birkaç gün orada kaldıktan sonra yola düzülecekti.

Çiftlikte bulunan baş pehlivanlardan birisi meşhur Arnavudoğlu idi. Öteki de meşhur Kavasoglu Koca İbrahimdi.

Bu iki pehlivan da o devrin en müthiş ve namdar pehlivanlarından idiler. Arnavudoğlu Sultan Azizin hamlacı başısı bulunuyordu.

Kavasoglu Koca İbrahim de padişahın şamdancı başısı idi. Ali Ağa, bu iki pehlivana ve harem ağalarına azamî ikramda bulunuyordu. Bol yemekler pişiyor, ve bol bol besleniyorlardı.

Zavalı Kazıkçı Kara Bekir, alelâde misafir odasında Allah ne verdise onunla iktifa ediyordu. İdman yapamadığı için gizlice dağlara çıkıyor, kendisini bayırlara, sarp yamaçlara vurarak idman yapıyordu.

Kavasoglu Koca İbrahim, Arnavudoğlu bol bol yedikleri gibi, tertip dairesinde de soyunarak idman yapıyorlardı.

Kara Bekir, çiftliğe geldiğinin sabahısı çardak altında otu-

ran iki adam gördü. İki de pehlivanvari giyinmişlerdi. İki de pehlivana benziyordu. Onları uzaktan ve ağaç arkasından uzun müddet seyretti. Yanlarında harem ağaları da vardı.

Kara Bekir meraklandı. Çiftliğin yanaşmalarından birinin yanına sokularak sordu:

— Ağam, bunlar kim?..

— Pehlivan...

— Baş pehlivan mı?

— Evet, hem de padişahımızın...

— Burada ne işleri var?

— Kırk Pınar güreşine gidiyorlar...

— İsimleri...

— Şu zayıf ve çelimsiz gördüğün meşhur Arnavudoğludur.

— Arnavudoğlu mu?

— Evet... Sultan Azizin en eski baş pehlivanı...

— Öteki...

— Meşhur Kavasoglu Koca İbrahimdir.

— Nereli bunlar?...

— Arnavudoğlu Kastamonuludur... Kavasoglu da Deli Ormanlıdır.

— Bunları yenen kimse yok mu?

— Yok... Her ikisi de baştır.

Kara Bekir, bu sözlerle daha ziyade meraklanmıştı. Demek hasımları bunlardı. Bunlarla karşılaşacaktı. Fakat yanaşmaya hiç renk vermedi. Zaten yanaşma da ona bir pehlivan nazarile bakmamıştı. Alelâde bir ırgat zannediyordu.

Kara Bekirin kispet zembili misafir olduğu odanın duvarında asılı idi. Zembilin ağzı eski ve kirli bir peştemalla örtülü idi.

Çiftlik kâhyası Kara Bekiri bir köy nalburu zannetmişti. O vakitler köyden köye gezen nalburlar vardı.

Zavallı Kara Bekir, yorgunluktan, bakımsızlıktan zayıf düşmüştü. Ona pehlivan demek için yüz şahit lâzımdı.

Kara Bekirin çiftliğe misafir olduğunun üçüncü günü sabahı ki, o gün Kara Bekirin çiftliği terk edip yola çıkacağı gündür. Ali Ağa, nasılsa misafir odasına uğradı. Şöyle bir tefiş yapıyordu. Lâkin Kara Bekir orada yoktu. Şehre çıkmıştı.

Ali Ağa, misafirleri sordu. Kâhya, bir iki misafiri saydıktan sonra Kara Bekir için de:

— Bir de nalbur var efendim..

Dedi ve duvarda bulunan nalbur zembili zannettiği çıkını gösterdi. Ali Ağa, meraklı bir adamdı. Kâhyaya hitaben:

— İndir bakayım şu zembili...

Deyince kâhya, zembili indirdi. Kirli peştemalı üzerinden aldı. Altında pehlivan kispetini görünce duraladı.

Ali Ağa:

— Kâhya, bu nalbur değil, pehlivan-...

— Ben nalbur zannettim ağam!..

— Nasıl bir adam?

— Zayıf, zebun bir adam... Hiç te pehlivana benzemiyor...

— Belki küçük bir pehlivandır... İyi bakınız.

Dedi. Ve sözlerine şunu da ilâve etti:

— Gelince bana gönderin...

Ali Ağa, bir küçük pehlivan dahi olsa, pehlivanlara karşı zaafı vardı. Onlara iyi bakmak isterdi. Kara Bekir, şehirden döndü. Kispet zembilini sırtına vurarak gidecekti. Kâhya, Kara Bekiri gözlüyordu. Gelir gelmez:

— Oğlum. Sen pehlivan mısın?

Deyince Bekir şaşırды. Ne söyliyeyeceğini bilmedi. Duraldı. Kâhya:

— Oğlum, utanma söyle, pehlivan mısın?

— Evet...

— Ağa hazretleri seni görmek istiyor...

— Ne yapacak ağa beni?

— Görmen iyidir... Sana iyiliği dokunur...

—

— Haydi gel benimle...

Ağa, çardak altında oturuyordu. Yanında Kavasoglu Koca İbrahim, Arnavudoglu, haremağaları vardı. Konuşuyorlar, gülüp oynuyorlardı. Bütün lâfları pehlivanlıktı. Bir alay pehlivanlık menkıbelerinden bahsediyorlardı.

Kâhya, Bekiri, Ağanın huzuruna getirdi ve:

— Ağa hazretleri.. işte getirdim...

Ali Ağa, Bekire hitaben:

— Oğlum, nereden geliyorsun?

Diye aykırı bir sual sorunca Bekir şaşaladı. Sıvastan geldiğini söylemek istemiyordu. Derhal:

— İstanbuldan.. .

— Nereye gidiyorsun?

Deyince büsbütün afalladı. Kırk Pınara demiş olsa olmu-yacaktı. Şöyle dedi:

— Edirneye ağam...

— Ne yapacaksın?

—

— Söyle oğlum, utanma... Sana yardım ederim...

— Şöyle gidiyorum...

— Sen pahlivan mısın?

—

— Bunda utanacak ne var? Pehlivansın değil mi?

- Evet...
- Kispetini gördüm içeride...
-
- Kırk Pınara mı gidiyorsun?
- Evet ağam...
- Hiç Kırk Pınara gittin mi?
- Hayır ağam...
- Desteye mi? Küçük ortaya mı güreşiyorsun?
- Ne olursa ağam!..

Deyip lâfı kesmek istedi. Fakat ağa, ahret suali soruyordu. İsmi de sordu:

- İsmi ne?..
- Bekir...
- Nerelisin?..
- Sivaslı...

Dedi. Artık yalan söyleyecek çare kalmamıştı. Ağa, Bekir Sıvashım deyince şöyle bir süzdü. Kavasoglu Koca İbrahim ve Arnavudoğlu da süzdüler. Çünkü bunlarca Anadolu'dan yağ pehlivanı çıkmazdı. Nekadar iri olsalar yağ güreşini yapamazlardı. Beş on para almak için güreşe girerler ve yenilirlerdi. Yalnız parsa toplarlardı.

Ali Ağa, Bekire acıdı ve kâhyaya şu emri verdi:

— Kâhya, ona pehlivanların yemeğinden ver... Bolca yedirin...

Dedi. Fakat kâhya:

- Ağam, o şimdi gitmek istiyor...
- Nereye?
- Bilmem... Öyle dedi.

Deyince, Bekire döndü ve:

- Nereye gideceksin oğlum? Bir tanıdığın mı var?
- Hayır...

— Kal burada... Ben giderken seni beraber götürürüm...

Bekir de ses çıkarmadı. Kavasoglu Koca İbrahim bir kahkaha salıvererek:

— Bekir, haydi seni göreyim... Kırk Pınarda küçük ortaya kurtar...

Arnavudoğlu da:

— Elbette kurtarır... Onlar Anadolu'dur...

Diye lâfa takviyet vedri. Ali Ağa da:

— Haydi oğlum... Ye, iç, yat... Seni araba ile götüreceğim.

Diye iltifatta bulundu. Bunun üzerine Bekir, çiftlikte kaldı. Bir hafta tam mânasile yedi içti. Kâhya Bekire bol yemek veriyordu.

Bekir, bütün yorgunluklarını, gıdasızlıklarını, boşalan iliklerini doldurmuş ve gidermişti.

Zavallı Bekirin imdadına Allah yetişmişti. Ali Ağayı halk etmişti. Bir hafta zarfında Bekir toparlanmıştı. İdman yapmak için de kendisini dağlara vurup koşuyordu.

Nihayet yola çıkılacak gün geldi. Büyük bir öküz arabası hazırlanmıştı. Dallarla süslenmiş ve gölgelenmişti. İçine minderler, halılar serilmişti. Kırk Pınara kadar böyle gidilecekti. Yolda, Ali Ağanın tanıdıkları ağaların çiftliklerinde konaklıyacaktı.

Arabada Kvasoğlu Koca İbrahim, Arnavudoğlu, Ali Ağa, kâhya, haremağaları mevki almışlardı. Bekire de arabanın kuyruk yerinde yer vermişlerdi.

Yolda giderlerken iş olsun, vakit geçsin diye Bekirle alay ediyorlardı. Bekir, alay mevzuu olmuştu.

Ali Ağa, Bekire:

— Bekir, biraz toparlanmışsın... Haydi bakalım bir güreş kazan.

Kvasoğlu da, Arnavudoğlunu göstererek:

— Bekir, bak şu gördüğün küçük adam da pehlivandır. O da küçük ortaya güreşmeğe gidiyor. Bununla karşılaşacaksın. Dikkat et!..

Diyordu. Ve sözlerine şunları da ilâve ediyordu:

— Bekir, buna Arnavudoğlu derler... Altmış altı okkalık adam... Görüyorsun, senin yarın gibi... Bunun elinden küçük ortayı almak hiçtendir...

Böyle alay ede ede nihayet birkaç konaktan sonra Kırk Pınara geldiler... Ali Ağayı tanıyanlar Bekiri görünce alay ederek:

— Ne o, ağam! Yeni bir baş pehlivan mı buldun?.. Haydi bakalım Kırk Pınar senin bu sene...

Diyorlardı. Bekir, bütün bu alaylara tek bir mukabelede bulunmuyor.. ağzından tek bir söz çıkmıyordu. Yalnız, içinden Allahına şöyle dua ediyordu:

— Ey Allahım.. sen bana kuvvet ihsan eyle!..

Kırk Pınarda çadırlar kurulmuştu. Ağalar, maiyetlerindeki pehlivanlarla gelmişlerdi. Her ağanın ve paşanın kazanları kaynıyor ve maiyetlerinde bulunanlar bedava yiyip içiyordu.

Kara Bekir de Ali Ağanın maiyeti olarak gelmişti. O da kaynayan kazandan, kızartılan koyun ve kuzulardan nevaleçin oluyordu.

Nihayet güreşler başladı. Cazgır, desteye güreşecek pehlivanları meydana çağırıyordu:

— Desteye güreşecek pehlivanlar meydana!..

Kara Bekir ,olduğu yerde oturuyordu. Ali Ağa seslendi:

— Bekir, desteye güreşmiyecek misin?

— Hayır ağam!..

— Desteye çıkmış olsan iyi yaparsın?

—

— Küçük ortaya bu sene en seçili pehlivanlar gelmiş. Onların içinden küçük ortayı kurtarman güç olur...

—

— Desteye çık... Hiç olmazsa bunu kurtarmış olursun?

— Sabrediniz ağam!..

— Oğlum! Kurtaramazsın küçük ortayı...

Diye ısrar etti. Kavasoglu da:

— Bekir, ağa hazretlerinin dediğini yap! Sonra küçük ortayı kurtaramazsın?

Bekir, cevap vermedi, sustu. Bunun üzerine Ali Ağa ve Kavasoglu, fazla ısrar etmediler... Onlar da sustular... Yalnız Ali Ağa, Kavasogluna:

— Pehlivan, Bekir desteye çıkmış olsaydı daha iyi olurdu... Küçük ortayı kurtaramıyacak...

Diye söylendi. Bekir, susuyordu. Arnavudoglu da ses çıkarmamıştı. Yalnız kâhya:

— Ağa hazretleri, belki kendine güveniyor Bekir...

Dedi. Ağa, fazla ısrar etmedi. Nihayet sıra küçük orta güreşlere geldi:

Cazgır, bağırmağa başladı:

— Küçük ortaya güreşecekler meydana!

Bekir, olduğu yerde yine kıpırdamadan oturuyordu. Ali Ağa seslendi:

— Bekir, cazgır, küçük ortaya bağırıyor... Haydi soyun...

—

Bekir cevap vermemiş, susmuştu. Ali Ağa hiddetle:

— Ne o, küçük ortaya da mı soyunmuyorsun?

— Sabırlı olunuz ağam!..

Diye cevap verince ağa:

— Ulan bunun sabrı olur mu? Sen yoksa deli misin? Küçük ortaya da soyunmazsan neye soyunacaksın? Büyük ortaya mı? Vallahi kemiklerini kırarlar!.

—

Kavasoglu Koca İbrahim dayanamadı ve bağırıldı:

— Bekir, burası Sivas değil... Adamın tenesirliğini patlatırlar... Görüyor musun küçük orta pehlivanlarını.. dalyan gibi adamlar... Sen bunu bile başaramazsın? Yoksa deli misin nesin?

—

Bekirde ses sada yoktu. Önüne bakıyordu. Ali Ağa söylendi:

— Galiba meczup bir adam!.. Her ne hal ise bırakın keyfine.. dedi.

Uzatmayalım... Küçük orta güreşleri de bitti. Hakikaten küçük ortaya cin gibi pehlivanlar çıkmıştı. Sıra büyük orta güreşlerine geldi.

Bekir, başına geleceği anladığı için kispetini alarak Ali Ağanın çadırından uzaklaşmıştı. İleride kazan dibine yakın bir yere giderek oturmuştu. Kispet zembili de ayaklarının arasındaydı. Yanına oturduğu adamlar tesadüfen eski pehlivanlardandı. Bu adamlardan biri, Bekiri dikkatlice süzdü. Bekirin yağlanıp güreş yapmadığını gördü. Daha soyunmamış bir pehlivandı. Kispet zembili de önündeydi. Fakat Bekirin büyük bir pehlivana benzer yeri de yoktu.

Eski pehlivan, mülâhaza etti. Bekiri, bir başka baş pehlivanın kispetini taşır çırağı zannetti. Merakla sordu:

— Oğlum, hangi pehlivanın çırağısın?

— Hiç...

— Sen pehlivan mısın?

— Eh!..

— Neden şimdiye kadar meydana çıkmadın? Senin akranların güreşti...

—

— Nerelisin sen?

— Sıvaslı...

— İsmi ne?

— Bekir...

— İyi amma oğlum... Bu, Sıvas güreşine benzemez... Haydi, hiç olmazsa büyük ortaya çık...

Cazgır da bağırıyordu:

— Büyük ortaya güreşecekler meydana!

Ali Ağa, etrafına baktı. Bekiri göremeyince soyunup büyük ortaya güreşmek üzere kazan dibine gittiğini zannetti. Kavasogluna dönerek:

— Pehlivan... Bu herif delirmiş... Büyük ortaya çıktı. Valah kıracaklar fukarayı...

Ali Ağanın kâhyası, Ağanın bu lâflarını işitince derhal cevap verdi:

— Yok, ağa hazretleri... Bakınız, tâ nerede oturuyor...

Diye mukabelede bulundu. Kâhya, Bekiri gözünden kaçırmamıştı. Onun usuletle kalkıp gittiğini ve kazan dibinde bir yere oturduğunu görmüştü.

Ali Ağa, kâhyasının bu mukabelesine hayret ederek gözlerini kazan dibine çevirdi. Hakikaten Bekiri, kispet zembili ayakları arasında oturur gördü ve çileden çıktı. Kavasogluna da dönerek:

— Bu herif pehlivan filân değil. Meczup bir adam...

Dedi ve kâhyasına da şu emri verdi:

— Git şu herife söyle... Büyük ortaya çıksın bari...

Kâhya seyirtti. Bekirin yanına geldi ve:

— Bekir, ağa hazretleri diyor ki: Soyunup büyük ortaya çıksın...

Bekir, sakın bir tavırla kâhyaya:

— Kâhyam, git ağa hazretlerine söyle sabretsin? Onun yedirdiği ekmeği haram kılmayız biz... Bize Sıvaslı derler...

Kâhya bu cevabı alınca onun hakikaten bir meczuptan başka bir şey olmadığına hükmetti. Deli gibi konuşuyordu. Baş altına mı güreşecekti? Delirmişti bu herif! Muhakkak meczuptu.

Kâhya, ısrar etmedi. Ağasına gelip vaziyeti aynen nakletti. Kavasoglu gülerek:

— Bre ağa hazretleri... Herif bizi gözüne kestirdi galiba... Deyince, Arnavudoglu da:

— E!.. Olabilir ya...

Dedi. Ali Ağa, Kavasoglu, Arnavudoglu, Bekirin meczup bir adam olduğuna hükmettiler. Ali Ağa kâhyasına şu emri verdi:

— Sokmayın bu herifi bizim çadırlara... Ne halt ederse etsin!..

Büyük orta güreşleri devam ediyordu. Kâhyanın gelip gi-dişini işiten ve söylenen lâflara ağâh olan Bekirin yanında otu-ran ihtiyar pehlivan:

— Bekir, neden ağanın dediğini dinlemiyorsun?

Diye söylenince, Bekir de:

— Hele, sen de sabret ağam...

Diye mukabele edip lâfını kesti. Büyük orta güreşleri de bitti. Sıra baş altı pehlivanlarına gelmişti. Baş altına dev gibi pehlivanlar çıkıyordu.

Cazgır bağıırıyordu:

— Duydum, duymadım demeyiniz... Baş altına güreşecek-ler, kazan dibine!..

Ali Ağanın gözü yine Bekire teveccüh etti. Bekir, yine ol-duğu yerde kıpırdamadan oturuyordu. Demek bu herif baş al-tına da soyunmuyordu. Demek baş güreşe çıkacaktı.

Ali Ağa, gülmeğe başladı. Kavasogluna dönerek:

— Kavasoglu, sen hasmını buldun bugün...

— Nerede ağam?

— İşte Bekir, seni bekliyor be!..

— O, deli be ağam! Pehlivan filân değil...

— Ne delisi be?.. Herif kispeti önünde bekliyor... Buraya kadar seyre gelmedi ya!

— Pekâlâ öyleyse... Vallah kemiklerini kırar meydan yerinde bırakırım...

Dedi. Arnavudoğlu da:

— Şaka değil, herif başı bekliyormuş be!..

Diye alay etti. Fakat, Ali Ağa duramadı. Kâhyasını çağırarak Bekire tekrar haber yolladı. Kâhya Bekire gelerek:

— Bekir, ne bekliyorsun? Baş altına çık öyleyse...

Diye söylenince, Bekir de:

— Evvelce söyledik ya!.. Ağa hazretlerine söyle sabretsin...

Yedirdiği ekmeği haram etmeyiz.

— Başa mı güreşeceksin?

— Orasını Allah bilir...

— Yahu, başa Kvasoğlu Koca İbrahimler, Arnavudoğulları var... Sen deli misin be adam? Ne konuştuğunu bilmiyorsun!..

— Kâhyam, çok söylenme... Üç gün baktınız... Üç yüz senelik kâhya kesildiniz... Rahat veriniz bana! Ben, Kvasoğlu, Arnavudoğlu filân bilmem... Burası er meydanı... Allah kime nasip ettiyse onunla kapışırız. Git, ağa hazretlerine söyle... Yedirdiği ekmeği haram kılmayız... Allah büyüktür.

Kâhya, gerisin geriye geldi. Ali Ağaya olduğu gibi vakayı anlattı. Bunun üzerine hepsi gülmeğe başladılar ve hepsi de:

— Bu herif vallah meczup...

Demeğe başladılar. Ali Ağa diyordu ki:

— Bu deli herif başa çıkacak... Hay Allah cezasını versin...

Bu ne hal Yarabbim...

Kvasoğlu da:

— Ezilip gider fukaracık aradan...

Diyordu. Arnavudoğlu da bilmiyerek:

— İlişmeyiniz Allahın garibine... Bakarsınız duman attırır bize vallah!..

Her ne hal ise, baş altı pehlivanları da güreşlerini bitirdiler. Sıra baş pehlivanlara geldi. Cazgır, bağıırıyordu:

— Başa güreşecekler meydana!..

Bekir, derhâl soyunmuştu. Anadolu şalvarını ayağından çıkararak kispetini giymişti. Yanında bulunan eski pehlivana:

— Pehlivan, şu paçalarımı ve keçebentlerimi iyice ve ustaca bağla rica ederim.

Dedi. Eski pehlivan, ustaca Bekirin paçalarını bağladı ve Bekirin soygunluğunu baştan aşağı süzdü. Onun çok kuvvetli olduğunu, her tarafının gergin adalelerle kaplı bulunduğunu gördü. Bekire sordu:

— Oğlum, sen kara güreşçi misin?

— Hem kara, hem yağ güreşçisi...

— Demek yağ güreşi biliyorsun?

— Evet...

— Nereden öğrendin?

— Onu şimdi meydanda öğrenirsin!

Eski pehlivana şunları da rica etti:

— Ağam, nekadar hırtı pırtı da olsa şu eşyalarımaya göz kulak oluver...

Bekir, acele kazan dibine yürüdü. Safi süzme adale idi. Yürüyüşü, çalımı pehlivan olduğunu gösteriyordu. Pırtı elbise içinde bir şeye benzetilemiyen Bekir, soyunup kispeti ayağına giydiği zaman büsbütün başka olmuştu.

Kvasoğlu Koca İbrahim, Arnavudoğlu ve diğer pehlivanlar da meydana gelmişlerdi. Bu dev cüsseler, yabancı olan Kara Bekire yan yan bakıyorlardı.

Bekir, kazan dibine gelip gireceği zaman cazgır, göğsüne dayanmış ve şöyle söylemişti:

— Geç kaldın pehlivan! Şimdi baş pehlivanlar güreşecek!..

Cazgır, Bekiri, baş pehlivandan saymıyordu ve kazan dibine sokmamak istemişti. Bekir, kısaca cevap verdi:

— Burası er meydanı... Çekil oradan... Ben, başa tutacağım...

Deyince, cazgır da hiddetlenerek:

— Gel bakalım öyleyse... Alırsın boyunun ölçüsünü... dedi.

Kvasoğlu Koca İbrahim, Arnavudoğlu kıs kıs gülüyorlardı. Diğer, Bekiri tanımayan pehlivanlar da birbirlerine:

— Bu kim be?

Diye soruşturup duruyorlardı. Herkes onun Anadolulu bir pehlivan olduğunu simasından ve hareketlerinden anlamışlardı. Bazan böyleleri düşerdi. Bunlar Anadolunun karakucak güreş baş pehlivanları olurdu. Başa çıkarlardı ve yenilip giderlerdi. İşte Kara Bekiri de bunlardan biri olarak almışlardı. Bu sebeple baş pehlivanlar eş olarak ilk defa böyle bir yağlı kuyrukla tutuşmasını isterlerdi.

Fakat, cazgır, fena halde kızmıştı. Bu Anadoluluyu, Sultan Azizin baş pehlivani Kvasoğlu Koca İbrahime verecekti ve üste de Kvasoğlunun kulağına şunları fısıldayacaktı:

— Şu herifi çabuk yenme, ez...

Nitekim de böyle yaptı. Ali Ağa, kâhya ve maiyeti, bilhassa haremağaları gülmekten bayılıyorlardı. Bekir, gülünç bir mevzu olmuştu. Haremağaları şöyle söyleniyorlardı:

— Gozu korolası herif!.. Geberecek!..

Cazgır, Bekiri, Kvasoğluna eş tuttu. Kvasoğlu, daha hâlâ gülüyordu. Nihayet cazgır duasını okudu. Pehlivanları takdim ederken sıra Bekire gelince sordu:

- İsmi ne?
- Bekir...
- Nerelisin?
- Sivaslı...

Seyirciler de heyecan içinde idiler. Bu yabancı pehlivanın kim olduğunu bir an evvel öğrenmek istiyorlardı. Nihayet öğrendiler ve anladılar: Anadolu ve karakucakçı bir baş pehlivandır. Zavallı yenilecektir.

Bekir, Rumelinden ayrılmış on seneden fazla olduğu için onu tanıyan yoktu. Fakat bir Bekirin, Sivaslı ve Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekirin destanı Rumelide yaşıyordu. Gıyaben herkes bu Bekirin menkıbelerine vakıftı.

Cazgır, pehlivanları meydana salıverdi. Bekir, ok yaydan çıkar gibi hızla meydana atıldı ve gayet heyecanlı ve ahenkli güzel bir huzur peşrevi yapmağa başladı.

Ali Ağa, kâhya ve maiyeti, yüz bine yakın Kırk Pınar seyircisi, hasım Kvasoğlu, ve diğer pehlivanlar dona kaldılar... Lâf değil Sivaslı Bekir, yağ güreşinin en şaheseri olan huzur peşrevini tam tertiple ve âdap ve erkânına muvafık bir surette yapıp çırpınıyordu. Bekir, Vaktile ustası Araboğlundan bu gibi şeyleri mükemmel surette öğrenmişti.

Kvasoğlu, elinden gelse soracaktı:

— Ulan sen yağ güreşi biliyor musun?

Nihayet, Bekir, Kvasoğlu ile ense enseye geldi ve iki pehlivan birbirlerini denediler...

Fakat Kvasoğlu, daha hâlâ Bekire nazarı hakaretle bakıyordu. Onu bir deli ve nihayet karakucakçı kaba taslak bir pehlivan addediyordu.

İki pehlivan birbirlerini denedikten sonra güreşe girdiler. Kvasoğlu, Bekiri bir elde yenerek ortadan çıkarmak istiyordu. Bekire bir çapraz girdi. Fakat hasmını üç adım geri bile süremedi. Bekir, derhal çaprazı karşılayarak hasmının gırtlığına dayandı ve hasmını olduğu yere mıhladı.

Kvasoğlu şaşırmişti. Tekrar güreşe başladılar... Kvasoğlu hasmına yine bir çapraz doldurdu. Bu sefer Kara Bekir bir yan baş oyunile ve kuvvetli bir köstekle koskoca Kvasoğlunu uçurarak önüne düşürdü.

Kvasoğlu, alta düşmüştü. Bekir derhal üzerine çullandı. Kvasoğlu, ayağa kalkıp alttan kaçmak istiyordu.

Fakat Bekir, hasmını kaçırmamak için meşhur kazığını takmıştı ve üste de gırtlaklamağa başlamıştı. Kvasoğlu bir türlü kazıktan kurtulamıyordu. Bütün hünerlerini ve marifetlerini ortaya koydu. Kazıktan bir türlü kurtulamadı. Üste de mağlûp olmak tehlikesi içinde idi.

On binlerce seyirci hayretlere düşmüştü. Kvasoğlu gibi bir pehlivanı bir kara kuru adam bir elde altına almış, üste de kazıkla ezip duruyordu.

Hattâ meydanda güreşen Arnavudoğlu, bir an için güreşi bırakarak Kvasoğluna bakakalmıştı. Diğer pehlivanlar da hayret içinde idiler.

Ali Ağa, haremağaları, kâhya ve maiyeti dona kalmışlardı. Haremağaları:

— Vay gozu korolası herif!.

Diye söyleniyorlardı. Fakat Ali Ağa, güreşten anladığı için Kara Bekirin bir belâ olduğunu derhal sezmişti. Onun, çaprazı söküşü, yan baş oyun ve kösteğile Kvasoğlunu altına alışı, kazık ve gırtlak oyunlarındaki çalımını Ali Ağayı hayretlere düşürmüştü.

Kâhya da güreşten anlayan bir adamdı. O da vaziyeti iyi görmemişti. Fakat Ali Ağaya bir şey söyleyemiyordu.

Ali Ağa, dayanamadı, kâhyasına dönerek:

— Kâhya ne oluyor?..

—

— Bu herif pehlivan be!..

— Öyle görünüyor ağam!..

— Yan başı gördün ya!

— Kvasoğlunun çaprazına böyle karşı koymak...

— Ya, bu kazık oyunu...

Kvasoğlu, tam yarım saat kazıktan kurtulamadı. Nihayet bir çalımına getirerek kvasoğlu, ayağa kalktı. Fakat onu bir de düşünce almıştı. Kendi kendine düşünüyordu:

— Bu herif pehlivan! Hem de çok kuvvetli...

Kvasoğlu, ayakta ancak iki dakika durabilmişti. Kara Bekir, zorlanarak bir çaprazı girdi. İri ve kuvvetli hasmını bir manda sürer gibi sürerek çengelleyip altına aldı.

Kvasoğlunun böyle ikinci defa alta düşüşü herkesin gözünü dört açtı. Artık şakası makası yoktu. Anadolu ve karakucakçı diye ehemmiyet vermedikleri bu pehlivanın bambaşka bir adam olduğuna hükmettiler.

Kvasoğlu, alttan kalkamıyordu. Bekir, kuvvetli bir kazık vurmıştı. Bir yandan da gırtlaklayıp yenmek istiyordu. Vaziyet kötü idi.

Cazgır, afallamış... Kendi kendine söyleniyordu:

— Ulan ne malmış bu be?.. Herifi kazan dibine bile sokmamak istedik be!

Hulâsa, herkes heyecana kapılmıştı. Bekir, oyundan oynama geçiyor, Kvasoğlu, ayağa kalkmak ve kaçmak istedikçe derhal kazığı çakıyordu.

Bir aralık Kvasoğlu, yine bir fırsatını bulup tek paça ayağa kalkmağa muvaffak oldu. Fakat ayakta ancak dört beş dakika kendini muhafaza edebildi.

Kara Bekir, hasmına kolaycacık bir çapraz toplayarak sürdü ve onun sıyırılmasına meydan vermeden çengelliyerek ve bükerek altına aldı.

Bekir, bu sefer hasmını yüzde yüz kazıkla yenmeğe karar verdi. Sıkı bir kazık vurdu. Hasmını çarpmıha gerilmişe döndürdü. Bir yandan da zorlu gırtlak oyunlarını tatbika başladı.

Kvasoğlu, hunalmıştı ve başına gelen bu belâdan dolayı müteessirdi. Ömründe böyle zorlu bir pehlivanla karşılaşmamıştı. Kendi kendine düşünüyordu:

— Bu herif hadi zorlu bir pehlivan.. fakat kim?..

Kvasoğlu, düşününe düşününe buldu. Onu daha ziyade tedaiye sevkeden kazık zoru idi. Bir türlü bu oyundan kurtulamıyordu. Belki de bu oyunla yenilecekti.

Kvasoğlunun aklına işittiği meşhur Kazıkçı Kara Bekir geldi. Bunun adı da Bekirdi.. Bu da Bekir diye söylendi. Arında kazık olduğu halde başını Bekire kaldırarak sordu:

— A be susak ismini anladık Bekirdir.. Memleketin de Sıvadır. A be süyle be kızan, bunun karası var mı?

Bekir, cevap verdi:

— Var be!

— Desene Kara Bekir be!

— Evet...

— A be ahretlik bunun Akkoyunlusu var mı be?

— Var be!

— Tehey... Kazıkçısı da var mı be?

— Var be!

— A be kalçın ağızlı be! Hepten söylesene ki sen Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekirsin be?

Kvasoğlu, Bekirin kim olduğunu anlayınca şaşırılmıştı. Hasminin elinden kurtulmanın çaresi yoktu.

Kvasoğlunun Bekirle güreş esnasında böyle konuşuşuna herkes hayret etmişti. Acaba ne konuşuyorlardı? Ali Ağa da meraklanmıştı.

Fakat çok sürmedi. Her şey anlaşıldı. Kvasoğlu, Bekire:

— A be, bırak şu kazığı... Sonra yine yatarım altına yine vurursun... Dur seni takdim edeyim halka... Biz seni gıyaben tanırız...

Dedi. Bekir, kabadayı bir adamdı. Oyununu çözdü ve çekildi. Seyirciler ve Ali Ağa bu hali görünce Kvasoğlunun pes ettiğine hükmettiler.

Bekir, ellerini kavuşturdu, durdu. Kvasoğlu alttan kalk-

tıktan sonra davullara ve zurnalara elile işaret ederek susturdu.

Bir anda davullar, zurnalar sustu. Pehlivanlara da bağırarak:

— A be, bırakın bir müddetçik güreşi be!

Meydandaki pehlivanlar da güreşi bıraktılar. Fakat on binlerce kişi hayret içindeydi. Ne oluyordu?

Kavasoglu, cazgırı çağırdu. Şunları söyledi:

— A be, bu kim biliyor musun be?

— Sıvaslı Bekir be!

— A be, bu, Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekir be!

Deyince, cazgırın da aklı başından gitti. Bekire dönerek:

— Öyle mi pehlivan?

Deyince, Bekir de:

— Öyle...

Dedi. Bunun üzerine cazgır, her tarafa bağırarak halkı susturdu ve bağırdu:

— Ey ahali, ağalar, beyler, paşalar... Kavasoglunun tutuştuğu pehlivan meşhur Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekirdir.

Bu isim ortaya düşünce on binlerce kişide bir kaynaşma oldu. Ali Ağa, Arnavudoğlu, diğer başa güreşen pehlivanlar şaşkırdılar. Herkes bu ismi giyaben tanıyordu.

Bunun üzerine Kavasoglu davul zurnacılar bağırdu:

— Ulan çingeneler vurun cenk havasını şimdi... Yapalım Kazıkçı ile tatlı bir güreş...

Güreş tekrar ayakta başladı. Fakat Kavasoglu, daha ziyade açılmış öyle güreşiyordu. Çünkü, karşısındaki namdar bir pehlivandı.

Hulâsa, Kavasoglu ile Kara Bekirin güreşi tam altı saat sürdü. Sular karardı, akşam oldu, nihayet güreşi berabere ayırdılar.

Yalnız şurasını söylemek lâzımdır ki. O vakitler Kavasoglu genç bir pehlivandı. Kara Bekir, kırk yaşlarına dayanmış bir pehlivandı.

Bekirin namı tekrar Kırk Pınarı örgüledi. Kavasoglu, güreşten sonra Kara Bekirin elini öptü. Ali Ağa, Bekiri kucakladı, ondan af diledi.

Ali Ağa, Bekire söyleniyordu:

— Neden kendini bize iyiden tanıtmadın?

Ali Ağa, güreşten sonra hemen Bekire üst baş aldı ve onu tertemiz donattı. Bekir, değişmişti. Çiftliğine de beraber alıp götürdü.

Ali Ağanın maksadı başka idi. Bekiri, Sultan Azize götürcekti. Kavasoglu Koca İbrahim, Arnavudoğlu İstanbula döndüler.

Fakat Bekirin Kırk Pınarda Kavasogluna karşı yaptığı güreş İstanbul ve saray muhitini de kapladı. Yalnız Sultan Aziz bilmiyordu.

Ali Ağa, Bekiri alarak İstanbula geldi. Saraya vardı. Sultan Azizin huzuruna çıktı. Meseleyi olduğu gibi anlattı. Sultan Aziz de böyle bir pehlivanın ismini işitmişti.

Fakat Sultan Azizin canı sıkılmıştı. Kavasoglu gibi bir adamı, ihtiyar Kara Bekiri yenememişti. Sultan Aziz, irade etti:

— Bekirle Kavasoglu huzurunda güreşsinler...

Bekir ve Kavasoglu hazırlanmağa başladılar. Sultan Aziz, Bekiri merak ediyordu. Çünkü onun methini mübalâgalı bir surette işitmişti. Önüne gelen Bekiri medhüsena ediyordu.

Sultan Aziz, nihayet Bekiri gördü. Güreş, Zincirli Kuyu kasrında yapıldı. Sultan Aziz, Seryaver Halil Paşa ve mabeyincisi Hafız Mehmet Bey ve saire olduğu halde toplanmışlardı.

Kavasoglu, Bekir yağlanarak meydana çıktılar. Ali Ağa da orada idi. Sultan Aziz, Bekirin soygunluğunu beğenmişti.

Güreş başladı. Kavasoglu da tam idman üzerinde ve besli idi. Kara Bekire karşı kendisini beslemişti.

Kavasoglu ile Bekir, Sultan Azizin huzurunda tam beş buçuk saat güreştiler. Çok çetin ve azılı bir güreş oldu.

Fakat, Kırk Pınarda olduğu gibi her iki pehlivan da birbirlerini mağlûp edemediler. Kavasoglu genç ve dinç olduğundan ne de olsa Bekirin ihtiyarlamış ve yorgun adalelerine karşı duruyordu.

Kavasoglu, Sultan Azizin karşısında müdafaa güreşi de yapamazdı. Bu sebeple beş saatlik güreş pek müthiş oldu. Pehlivanların kaşları, dudakları patlamıştı.

Kavasoglu, Bekirin kazıklarına sabırla tahammül etti ve canını dişine takarak karşı koydu. En sonra Padişah şu irade-de bulundu:

— Halil, ayıralım bunları artık değil mi?

Halil Paşa da:

— İrade efendimizindir...

Diyerek meydana yürüdü. İki pehlivanı ayırarak:

— Efendimiz yetişir buyuruyorlar... Başka gün yine güreşirsiniz... dedi.

Pehlivanlar, derhal mutavaat ettiler... Diz çöküp yer öp-tükten sonra meydana çekildiler. Sultan Aziz, Kara Bekire ihsanı şahanede bulundu.

Sultan Aziz, baş pehlivanlarına Karabekiri mağlûp ettirmek istiyordu. Bir gün Halil Paşayı huzuruna davetle:

— Halil, ne dersin? Şu Bekiri bir kere daha Kavasoglu ile gurestireyim mi?

—

— Yoksa Arnavudoglu'na mi terk edeyim?

— Efendimiz, Kavasoglu ile bir kere daha guresşeler iyi olur...

— İki gureşte de birbirlerini yenemedi bunlar...

—

— Arnavudoglu'na vereyim... O becerir onu...

— İrade efendimizindir...

— Hoş Arnavudoglu da ihtiyarladı amma... Daha onda ek-mek var.

—

— Sen, söyle Arnavudoglu'na hazırlansın gureşe... Bekire de soylet...

Sultan Aziz, Bekirin yenildiğini istediği için seryaverine şu sözleri de soylemeyi unutmadı:

— Söyle Arnavudoglu'na! Ne yapıp yapsın bu gureşi çıkar-sın!

Halil Paşa, Arnavudoglu'nu çağırtdı. Zaten Arnavudoglu da bu gureşi istiyordu. Kavasoglu'nun muvaffak olamadığını kendi becermek istiyordu. Halil Paşa:

— Pehlivan, efendimiz- Kara Bekirle guresşmen iradesini verdi. Hazırlan bakalım.

Dedikten sonra:

— Fakat bu gureşi çıkarmanı irade buyuruyorlar...

Arnavudoglu cevap verdi:

— Evvel Allah!

Gureş bir ay sonra Zincirli Kuyuda olacaktı.

Arnavudoglu, tam altmış altı okka geliyordu. Yani hafif, çok hafif okkada bir pehlivandı.

Fakat Arnavudoglu, okkada hafif olmakla beraber bütün devirlerin yetiştirdiği pehlivanların en çetini ve en üstadı idi.

Arnavudoglu çelik bir yay gibi idi. Hafif olmakla beraber fevkalâde kavi ve çivi gibi bir adamdı.

Sonra Arnavudoglu'nun gureşteki mahareti, ustalığı her pehlivanın ve her yaradılışın fevkinde idi.

Arnavudoglu'nu, hiç kimse yenememişti. Altmış altı okka-lık vücudile önüne gelen dev cüsse pehlivanları birer birer mağlûp etmişti.

Kara Bekir, Arnavudoglu'nu küçük görmekle beraber pek çetin bulmuştu. Onun gureşini Kırk Pınarda görmüştu. Sonra birçok medhini işitmişti.

Sarayda alelâcayip vakalar cereyan ediyordu. Pehlivanlar

birbirleriyle yarışıyorlardı. Bir gün saray bahçesinde bulunan çeki taşıni Kara Bekir kulpundan tutarak on adım öteye götürüp bırakmıştı.

Saray oduncuları çeki taşının bir yerden bir yere kalktığını görünce şaşırıldılar... Böyle bir taşı yerinden kaldırıp on adım öteye kim koyabilirdi?

Külhancılar, oduncular birbirleriyle konuşurlarken yamaklardan biri sokuldu. Şunları söyledi:

— Hani o, Kara Bekir diyorlar bir pehlivan var ya... O aldı, götürdü, dedi.

İnanmadılar... Tahkik ettiler ve doğru olduğunu anladılar. Onlar da Kavasogluna gidip meseleyi anlattılar. Kavasoglu da çeki taşıni kulpundan tutarak götürüp yerine koydu.

Kara Bekir baktı. Çeki taşıni yerine getirmişler... Öğrendi ki, Kavasoglu, çeki taşıni yerine getirmiştir.

Kara Bekir sabahısı meydana çıkarak çeki taşıni alıp tâ uzaklara götürdü ve nihayette bulunan duvarın üzerine kaldırdı.

Kavasoglu bu hareketi haber alınca o da, sabahısı meydana inerek çeki taşıni duvarın üzerinden alıp tekrar yerine getirip bıraktı.

Yarış ve müsabaka müthişti. Bu gizli müsabaka, Sultan Azizin kulağına vardı. Padişah şaşmıştı. İki yüz elli okkalık çeki taşıni bir yerden bir yere götürüp getiriyorlardı.

Bu hareketlere vakıf olan altmış altı okkalık Arnavudoğlu, bir sabah meydana inerek çeki taşıni kaptığı gibi meydan duvarından tâ öbür bahçeye bıraktı ve gitti. Bu hareket, hepsinden üstündü. Çünkü duvarı aşmıştı.

Kara Bekir, Arnavudoğluna karşı koymak ve kendisini göstermek için çeki taşıni aldığı gibi duvarı aşırıp yerine getirdi.

İşte pehlivanlar sarayda birbirleriyle böyle oyunlar yaparlardı. Bilhassa, Kara Bekiri kızdırmak için daha birçok böyle oyunlar meydana getirdiler.

Her ne hal ise Arnavudoğlu ile Kara Bekirin güreşi geldi dayandı. Padişah, Arnavudoğlundan emindi.

İki pehlivan, yağlanıp huzura çıktılar. Arnavudoğlu, Kara Bekirin karşısında küçücük kalıyordu. Fakat çelik bir yay gibi idi.

Güreş başladı. Başlar başlamaz da Arnavudoğlunun ustalıkları tebarüz etmeğe başladı.

Kara Bekir, Arnavudoğluna bir çapraz vurmuştu. Kavasoglu gibi alıp götürmek ve sürmek istemişti.

Kurnaz ve oyunbaz olan Arnavudoğlu, Kara Bekirin çap-

razını yer yemez harekete geçti. Bekir, hızla çaprazı sürüyordu ve çengelliyerek hasmını mağlûp düşürmeğe çalışıyordu.

Arnavudoğlu, hasmı çapraza ne kadar hız verirse o da bir kat hız vererek geri geri uçuyordu.

Kara Bekir, hasmın uçtuğunu ve iyice yorulduğunu farz ederek ha bire dayanıyordu. Fakat Arnavudoğlunun maksadı başka idi.

Bekir, hızla hasmını sürerken, birdenbire havalanıp uçtu. Dört elli yere düştü ve kedi gibi kaçarak kurtuldu.

Arnavudoğlu, hızla giderken birdenbire çaprazdan sıyrılmıştı ve sıyrılır sıyrılmaz da hasmının önüne bir yılan gibi süzülerek çöreklenmişti. Bu anî hareket ve mania karşısında Bekir hasmına çarparak üzerinden balıklamıştı.

Bekir, tetik bir adam olmamış olsaydı, yüzde yüz mağlûp olurdu. Balıkların tepede taklak gelerek Arnavudoğlunun önüne düşerdi.

Bereket versin dört elli düştü ve bırakıp kaçtı. Arnavudoğlu, hasmının peşinden şimşek sür'atle koştu, fakat yakalayamadı.

Bekir, ayağa kalkıp tekrar hasmile karşılaştığı zaman onun netameli bir pehlivan olduğunu anladı. Hafifliği ile beraber çok kavi, kuvvetile beraber fevkalâde mahir bir usta pehlivan olduğuna kanaat getirdi.

Bekir, şöyle düşünmüştü:

— Bu herif, adamı bir taraftan kaptırır... Binaenaleyh tetik olmak lâzımdır.

Kara Bekirin düşündükleri doğru idi. Arnavudoğlu, bir pehlivanı kendi oyunile yenerdi. Akla gelmedik icatları, akla gelmedik hünerleri vardı.

Kvasoğlu Koca İbrahim gibi bir pehlivan bile Arnavudoğlunu meydandan çıkaramamıştı.. O, değil.. onu kimse meydandan çıkaramamıştı.

Bekir, güreşi daha ziyade temkinli tutmağa başladı. Fakat Arnavudoğlu, durur mu? Çok geçmeden hasmına uzaktan, beş altı metreden bir dalış yaptı. Hasmının topuklarına kadar indi.

Fakat Bekir, fevkalâde tetik olduğundan bir sıçrayışta kaçıp kurtuldu. Arnavudoğlunun bu dalışları meşhurdu.

Hattâ, Arnavudoğlunun Sultan Azizi, efendiliği zamanında böyle bir dalışla mağlûp ettiğini söylerler...

Kara Bekirin, bu dalıştan kurtuluşu harika idi. Arnavudoğlu doğruldu ve hasmına tekrar hamleyle geçti.

Kazıkçı, o kadar tetik ve hızlı bir güreşçi olduğu halde, Arnavudoğlunun karşısında bir türlü fırsat bulup güreşe giremiyordu. Hasmı durmadan bir oyundan bir oyuna hamle ediyordu.

Bir aralık Kazıkçı hasmını tek çapraz budayarak altına aldı. Fakat Arnavudoğlunun alta düşmesiyle kalkması bir oldu. Kara Bekirin kazığı da para etmedi.

Arnavudoğlunun bir dönüş yaparak Kara Bekirin kazığını sökmeye kalkması bir olmuştu.

Kazıkçı, hayretler içinde kalmıştı. Onun kazığını sökecek bir babayığit daha anasından doğmamıştı. Fakat bu küçük adam bir ufak manevra ile kazığını söktüğü gibi ayağa kalkmıştı.

Kara Bekir, kazığının nasıl söküldüğünün farkına varmamıştı. Bunu anlamak isterdi.

İkinci bir zorlu hamle ile Kazıkçı tekrar Arnavudoğlunu bastırdı. Yine tek çapraz budama ile bastırmıştı.

Bastırır bastırmaz da kazığa girdi ve en kuvvetli kazıklarından birini vurdu. Arnavudoğlunu yere mıhlamıştı. Bir yandan da zorlu girtlak dolaması oyunle hasmını yenmeğe savaştı.

Arnavudoğlu, bir anda olduğu yerden şimşek süratle döndü ve Kazıkçının kazık vurduğu kolunu kaparak onunla beraber ayağa dikildi.

Arnavudoğlunun yaptığı manevra gayet basitti. Fakat bunu her pehlivan yapamazdı. Bu Allah vergisi idi.

Bekir, kazığının ikinci defa olarak kolaycacık çözümlenerek bozulduğunu görünce çileden çıktı ve hasmının belâlı bir pehlivan olduğunu bir kere daha anladı.

Arnavudoğlu, cıva gibi bir adamdı. Eele avuca sığmıyordu. Bir yandan bir yana kayıp gidiyordu. Birçok tehlikeli anlar vücuda getiriyordu.

Kara Bekir, hasmının, ne kazığa, ve ne de çapraza filân gelen takımdan olmadığını görünce güreş tabiyesini değiştirdi. İşi zora döktü. Söзде küçük hasmını tırpanlarla, elenselerle, boyundurklarla ezerek leşini çıkaracak ve bu suretle yenecekti. Halbuki Arnavudoğlu zora da gelmezdi. Bütün bu oyunlara karşı karşılıkları vardı.

Sonra Arnavudoğlu, yedi sekiz saat güreşmiş olsa kesilmezdi. Fevkalâde nefesli ve yürekli bir pehlivandı.

Kara Bekir, işi zora döktü. Tırpanlara, elenselere başladı. Sultan Aziz, güreş adım adım takip ediyordu.

Padişah, pehlivan olduğu cihetle iki pehlivanın ne suretle tabiye tuttuklarını, güreşin ne seyirde olduğunu görüyordu.

Sultan Aziz, Kara Bekirin tabiye değiştirdiğini sezmişti. İşi zora döktüğünün farkında olmuştu.

Padişah, gülüyordu. Çünkü baş pehlivanı Kara Bekiri zora koşmağa mecbur etmişti. Sultan Aziz, seryaver Halil Paşaya:

— Halil ne olduğunun farkında mısın?

- Evet efendimiz...
- Tabiiyeti değiştirdi Kara Bekir...
- Evet efendimiz... Zora dökü güreşi...
- Aferin Arnavudoğluna... Kazıklarını nasıl söktü?

-
- Bekirin kazıklarını şimdiye kadar söken olmamış...
- Kavasoglu da sökemedişi efendimiz...
- Arnavudoğlu, manevrasını buldu... Kolaylıkla söktü.

Halil Paşa da Sultan Aziz gibi güreşten anlardı. Bizzat güreşirdi. Bu sebeple Sultan Aziz gibi güreşten anlardı.

Arnavudoğlu, çok zeki bir pehlivandı. Hasminın zora kaçtığını sezdi. Yakasını bırakmıyordu. Üstüste güreşe giriyordu. Arnavudoğlu, bir dalış yaptı. Topuklara kadar indi. Fakat, Bekir, bu dalışı savuşturdu.

Arnavudoğlu, tekrar bir dalış daha yaptı. Bekir, bu dalışı da savuşturdu. Arnavudoğlu, üstüste, durmadan hasminın zorumu bozmak için dalışlarına devam etti.

İşte bu sırada bizar kalan ve bunalan Bekir, çalıma getirerek hasmına bir boyunduruk vurdu. Bu, boyunduruk ta çok müthişi.

Bekir, hırsından hasminı öyle sıktı ki altı dişini birden kırarak kökünden çıkardı. Arnavudoğlunun ağzından kan gelmeğe başladı.

Bekir, boyunduruğu burakmıyordu. Bütün sinirile sıkıyordu. Sultan Aziz, hiç ses çıkarmıyordu. Sükûnetle seyrediyordu.

Padişah, sesini çıkarmayınca maiyeti de sessiz duruyordu. Fakat Arnavudoğlunun hali haraptı. Gözleri dışarı fırlamıştı.

Nihayet Kara Bekir boyunduruğu çözdü. Arnavudoğlu, boyunduruktan çıkar çıkmaz sağ elini ağzına götürdü. Kırılan dişler avucuna döküldü. Onları birer leblebi parçası gibi silke-rek meydana attı.

Ve hiçbir şey olmamış gibi çırpınarak bir nâra savurdu:

— Hayda Bekir be!

Arnavudoğlu, işe böyle bir Arnavudoğlu idi. Artık padişahı filân unutmıştı. Kendisini Kırk Pınar göreşinde zannederek üste de bir nâra savurmuştu. Hiç padişahın huzurunda böyle şey olur muydu?

Fakat, Sultan Aziz, babayiğit bir adamdı. Pehlivanlık nedir bilirdi. Bu sebeple Arnavudoğlunun attığı nârayı hoş görmüştü. Hattâ beğenmişi bile...

Arnavudoğlu, nârasını atar atmaz çırpınıp gelirken beş altı metrenden bir yılan gibi süzülüp hızla Bekirin topuklarına indi ve eline geçirdi.

Bekir, gidiyordu. Hem de boylu boyunca sırtüstü gidiyor-

KAZIKÇI KARA BEKİR

du. Birden kendini topladı. Dönerek yüzüstü ve göğsünün üstüne düşmek üzere kendisini yere attı. Başka çaresi yoktu. Yoksa sırtüstü düşecekti.

Bekir, alta düşer düşmez Arnavudoğlu, olanca süratle üzerine sıçrayıp atıldı. Hasmı daha doğrulmadan künteledi. Bu, oturak küntesi idi.

Arnavudoğlunun oturak küntesi meşhurdu. O, herhangi bir pehlivana çalmında ve böyle bir şekilde oturak küntesi vursa muhakkak aşırır ve mağlûp ederdi.

Sultan Aziz, bu anî hareketler karşısında sevinçle gözlerini seryaverine dikerek şunları söylemek istedi:

— Gidiyor Bekir...

Fakat Bekir, Bekir oğlu Bekirdi. Haddinden fazla kavi bir adamdı. Oturak küntesini yer yemez derhal sağ elile bir hamlede söktü. Üste de tek paça kaparak doğruldu.

Arnavudoğlu, hasmının elinden paçasını aldı ve iki pehlivan tekrar ayakta karşı karşıya geldiler.

Kavasoglu da güreşi seyrediyordu. Yanında bulunan pehlivan arkadaşına:

— Bu, Arnavudoğlu, pehlivandır...

— Hiç şüphe yok...

— Biz hammalız bunun yanında...

— O kadar da değil ya...

— Neyiz ya?... Görmüyor musun bir avuç adam neler yapıyor?..

— Bizim okkamız bu adamda olmuş olsaydı ne olurdu?

— İşte o vakit berbattı.

— Benim dediğim gibi... Biz Arnavudoğlunun yanında hammalız...

Dedi. Hakikaten Arnavudoğlu harika bir adamdı. Kavasoglu ihtiyarladığı zaman birçok kimseler içinde pehlivanlardan biri sormuş:

— Usta, şimdiye kadar güreştiğin ve gördüğün pehlivanlar içinde hangisini takdir edersin?

O da, düşünmeden cevap vermiş:

— Arnavudoğlu bir... Yürük Ali iki...

Yine sormuşlar:

— Hangisini tercih edersin?

— Ben Yürük Alinin güreşlerini gördüm... Kendisile güreşim yok... Fakat pehlivan oğlu pehlivandır... Fakat Arnavudoğlunun yanında ben de dahil olduğum halde hepimiz hammaldık... Doğrusu o, pehlivandı.

İşte Kazıkçı Kara Bekire karşı koyan Arnavudoğlu böyle bir cevherdi. Kara Bekirin kazığını yegâne söken adam ve ona

kazık vurdurmaya meydan vermeyen pehlivan Arnavudoğlu olmuştur.

Her ne hal ise güreş uzadıkça uzadı. Kazıkçı, küçük hasmından yılmıştı. Zor oyunları da işe yaramıyordu.

Arnavudoğlu, Kara Bekirin gaddarcasına olan tırpanlarına, elenselerine, boyunduruklarına tamamen karşı koyuyordu.

Kazıkçı, küçük hasmını yenemeyeceğini anlamıştı. Civa gibi olan hasmı, ele geçer takımdan değildi. Ezmek istediği hasmını ezemiyordu. Bunca zordan sonra Arnavudoğlu, demir gibi idi. Daha nefeslenmemişti bile...

Güreşin sonlarına doğru Arnavudoğlu, Kara Bekire sıkı bir çapraz girdi.

Kara Bekir, hasmının çaprazını dikilerek ve gırtlaklıyarak durdurdu. Fakat Arnavudoğlu çaprazı sökmemiş duruyordu.

İki pehlivan, oldukları yerde mihlandı kaldılar... Kara Bekir, hasmının gırtlığına dayanmış çaprazını sökmek istiyordu.

Arnavudoğlu çaprazı bırakmıyor, hasmını sürmek, büküp altına almağa çalışıyordu.

İki pehlivan arasında o derece müthiş bir kuvvet mücadelesi oldu ki, Kara Bekir, olanca kuvvetile çaprazı sökmek için dayandı.

Arnavudoğlu da arkadan parmaklarını kenetlemiş bir çelik çember gibi sapasağlam duruyordu.

Kara Bekirin zoru, Arnavudoğlunun kenedi, birbirine girdi. Nihayet Arnavudoğlunun bilekleri çıktı ve olduğu yerde feci bir ıstırapla boşalıp kaldı.

Düşünmeli ki, Arnavudoğlunun kenedi açılmamış, bilekleri mafsallarından uzayıp çıkmıştı.

Arnavudoğlunun kenetlediği parmakları açılacağına bilekleri çıkıyordu. Bu bir hâdise idi.

Arnavudoğlunun bilekleri çıkıp uzayınca tabiatile çapraz da boşaldı. Kara Bekir farkında değildi. Arnavudoğlu ıstırabını belli etmemişti.

Kara Bekir, hasmının üzerine çullandı. Fakat Arnavudoğlunun kollarını aşağıya uzatarak tutmadığını görünce birden çekildi.

Sultan Aziz, baş pehlivanının sakatlandığını görmüştü. Derhal bağırdı:

— Bekir, bırak!..

Bekir, zaten bırakmıştı. Arnavudoğlu, sessiz duruyordu. Halil Paşa, derhal meydana koştu. Arnavudoğluna sordu:

— Ne oldu pehlivan?

— Bileklerim çıktı galiba paşam!..

Anlaşıldı ki, Arnavudoğlunun bilekleri mafsallarından kaymıştı. Bunun üzerine güreş durdu.

İşte, Sultan Azizin huzurunda Arnavudoğlu ile Kazıkçı Kara Bekirin meşhur huzur güreşi bu suretle neticelenmiştir.

Kara Bekirin bundan sonra ne olduğunu kimse bilemiyor. Yalnız babamız Suyolcu Mehmet Bey şunları anlatıyor:

« . . . Kara Bekir hacca gitmek üzere İstanbul'a gelmişti. Ellilik vardı. Kendisini karşıladık. Hattâ, Sultan Aziz, Kara Bekirin hac için İstanbul'a geldiğini haber alınca ağalarından birini gönderip hatırını sordurdu ve hac parası olmak üzere de birkaç yüz lira ihsan yolladı. Kara Bekir, şu cevabı vermişti:

— Padişahımıza söyleyiniz... Başkasının verdiği para ile hacca gidemem... Ben kazandığım ve alınımın terile biriktirdiğim para ile hacca gidiyorum...

Kara Bekir, parayı iade etmişti. Sultan Aziz, bu babayiğitin merdliğine hüsnü nazarla bakmıştı. Bunun üzerine gönderdiği paraya bir kat daha katarak ihsan eyledi ve ağasile şu mukabelede bulundu:

— Memnun oldum. Yolu açık olsun... Bu verdiğim parayı hacca sarfetmesin, memleketine döndüğü zaman ev yapsın...

İşte bildiğimiz bu kadardır. Nerede vefat ettiği, nerede medfun olduğu malûmumuz değildir.»

Allah rahmet eylesin...

B İ T T İ

Tanesi 30 Kuruş

M. Sami Karayel'in Pehlivanlar serisi

	Kuruş
1 — Kel Aliço	30
2 — Koca Yusuf	30
3 — Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekir	30
4 — Çolak Molla	30

Basılmakta olanlar :

- 5 — Hergeleci İbrahim
- 6 — Abdülâziz
- 7 — Yozgadlı Kel Hasan
- 8 — Yürük Ali
- 9 — Arnavudoğlu
- 10 — Kvasoğlu Koca İbrahim
- 11 — Kara İbo
- 12 — Makarnacı Hüseyin
- 13 — Karagöz Ali
- 14 — Sarı Ahmet
- 15 — Kambur Osman
- 16 — Kuşçu Hasan
- 17 — Adalı Halil
- 18 — Kurtdereli Mehmet
- 19 — Kızılçıklı Mahmut
- 20 — Cihan pehlivanı Kara Ahmet
- 21 — Kara Mustafa
- 22 — Kula Hafız (Sarı Hafız)
- 23 — Gazhaneli Ali Ahmet
- 24 — Nakkaşlı Eyüp
- 25 — Mihaliçli Hasan

M. Sami'nin diğer eserleri

Kılıcaslan — Araba ile devriâlem (tercüme) — Çöl vahşileri (tercüme) — Yamyamlar arasında (tercüme) — Küp cadısı — Sıhhi ve terbiyevi cimmastik (tercüme) — Kadınlara beden terbiyesi (tercüme) — İzci rehberi (tercüme) — İzci (tercüme).